

1 KORINTHE

4:8-21

Paulus stelt zijn nederige levenswijze tegenover het verlangen van de Korintheërs naar aanzien en roept hen op zijn voorbeeld te volgen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-korinthe/4-8-21

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Verdeeldheid en roemen in leiders	3 min	5
2	Gods geschenken geven geen reden tot trots	3 min	6
3	Rijke Korintheïers en verachte apostelen	3 min	8
4	Welvaartsleer verdraait Paulus' woorden	4 min	9
5	Nu volharden, later met Christus regeren	3 min	11
6	Paulus als voorbeeld voor alle christenen	2 min	13
7	Voor leiders geldt dezelfde christelijke maatstaf	5 min	14
8	Eerst Gods Koninkrijk zoeken	3 min	16
9	Tevredenheid en het loslaten van aanzien	3 min	18
10	Leiders die zelf voor hun onderhoud werken	2 min	20
11	Paulus ziet af van zijn recht op onderhoud	3 min	21
12	Dag en nacht werken uit liefde voor de gemeente	2 min	23
13	Zegenen wie je uitschelden	2 min	24
14	De apostelen behandeld als afval	2 min	26

15	Ter dood veroordeeld voor het oog van de wereld	2 min	27
16	Paulus en Apollos: eenheid en verschil	3 min	28
17	Paulus als vader van de gemeente	2 min	29
18	Christus navolgen via een zichtbaar voorbeeld	3 min	30
19	Iedereen leert door anderen na te volgen	5 min	32
20	Levende mentoren helpen Christus te volgen	2 min	34
21	De verantwoordelijkheid van een rolmodel	2 min	36
22	Paulus roept gemeenten op hem na te volgen	2 min	37
23	Oudere christenen als levende voorbeelden	2 min	38
24	Geestelijke volwassenheid vraagt tijd	4 min	39
25	Beproefd geloof bij belijders in de vroege kerk	2 min	41
26	Oudsten kiezen op geestelijkheid en voorbeeld	2 min	42
27	Timotheüs en de uitbreiding van de brief	4 min	43
28	Trots als een opgeblazen zelfbeeld	3 min	45
29	Tegenstanders ondermijnen Paulus' gezag	3 min	46

30	Gods Koninkrijk vraagt meer dan mooie woorden	2 min	48
31	De kracht van het Koninkrijk wordt zichtbaar	3 min	49
32	De roede als vaderlijke terechtwijzing	4 min	51
33	Paulus' moeizame verhouding met Korinthe	2 min	53
	Om verder te lezen		54

1

Verdeeldheid en roemen in leiders

We pakken onze studie van 1 Korinthe weer op bij hoofdstuk 4, vers 8. Paulus rondt dit gedeelte af. Aan het einde van hoofdstuk 4 en het begin van hoofdstuk 5 vindt er in de opbouw van het boek een belangrijk keerpunt plaats. Daar begint Paulus kwesties te behandelen die hem met verontwaardiging vervullen en die hij in de gemeente wil rechtzetten.

In de eerste vier hoofdstukken heeft hij ook zo'n situatie behandeld, namelijk de verdeeldheid van de meer vleeselijke mensen in de gemeente. Zij verdelen zich op grond van hun loyaliteit aan verschillende mannen, die ze behandelen alsof ze partijleiders zijn, zoals Paulus en Apollos. Paulus heeft gezegd dat dit niet hun rol is. Ze zijn geen partijleiders. Ze zijn dienaren. Ze zijn medewerkers aan het project. Het project is de gemeente opbouwen, vrucht voortbrengen en de geheimenissen van God trouw beheren. Daarmee houden Paulus, Apollos en anderen zich bezig. Als ze hun rol in deze taak begrijpen, zal dat helpen om een einde te maken aan de neiging hen te verafgoden of hen meer dan gepast is op een voetstuk te plaatsen.

Ik denk dat hieruit blijkt dat het op een voetstuk plaatsen van Paulus en Apollos niet zozeer betekende dat de mensen Paulus en Apollos eerden. Ze eerden eerder zichzelf, of probeerden voor zichzelf een zeker aanzien te vinden door zich achter het winnende paard te scharen. Ze wilden vereenzelvigd worden met de man die de meeste indruk maakte, om daarmee een zeker aanzien aan zichzelf te geven. Het is niet zozeer dat ze Paulus, Apollos, Christus of Kefas eren, maar dat ze eer voor zichzelf zoeken. Ze roemen in mensen. Ze ontleen persoonlijk aanzien en belangrijkheid aan hun vereenzelviging met deze mannen. Zo begrijp ik wat hij hier zegt.

In vers 6 zegt hij bijvoorbeeld:

Deze dingen nu, broeders, heb ik ter wille van u op mijzelf en Apollos toegepast, met de bedoeling dat u van ons leert niets te bedenken boven wat er geschreven staat, opdat niemand zich ten gunste van de een boven de ander verheft.

1 KORINTHE 4:6

Dat wil zeggen: ten gunste van Paulus en tegen Apollos, of ten gunste van Apollos en tegen Paulus. Hun opgeblazen houding wijst op hun eigen persoonlijke trots. Ze zijn trots op zichzelf vanwege hun verbondenheid met de een of de ander.

2

Gods geschenken geven geen reden tot trots

Want wie maakt onderscheid tussen u? En wat hebt u dat u niet hebt ontvangen? En als u het ook ontvangen hebt, waarom roemt u alsof u het niet ontvangen had?

1 KORINTHE 4:7

Dat is het laatste vers dat we eerder hebben behandeld. Wat hij duidelijk wil maken, is dat jullie geweldige voorrechten hebben ontvangen. Daar bestaat geen twijfel over. Alles is van jullie. Hij zei in hoofdstuk 3, vers 21 en 22:

Laat daarom niemand roemen in mensen, want alles is van u: hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas, hetzij de wereld, hetzij het leven, hetzij de dood, hetzij tegenwoordige dingen, hetzij toekomstige dingen, alles is van u.

1 KORINTHE 3:21-22

En er zijn nog heel wat andere dingen. Al deze leraren zijn van jullie. Ze zijn er tot jullie voordeel. Jullie behoren Christus toe, zegt hij in hoofdstuk 3, vers 23, maar al deze anderen behoren jullie toe. Het zijn voorrechten die jullie als christenen hebben: jullie hebben allerlei verschillende leraren, krijgen inbreng uit allerlei verschillende bronnen en drinken uit vele waterputten, vele bronnen.

Als je in het bijzonder in de ene roemt boven de andere, mis je waar het om gaat volledig. Het is absurd om te denken dat je beter bent dan iemand anders omdat jij uit deze bron drinkt in plaats van uit die andere, wanneer je beseft dat de bron een geschenk van God is. Sommige mensen hebben voorrechten of voordelen die anderen niet hebben. De Korintheërs hadden bijvoorbeeld een geweldig voordeel doordat ze zowel Paulus als Apollos en anderen hadden. Hij zegt dat de voordelen die jullie hebben gewoon geschenken van God zijn. Waarom zou je daar trots van worden? Welke grond is er om trots te zijn en te roemen in iets wat je zonder dat je het op enige manier hebt verdiend gegeven is, iets wat uitsluitend voortkomt uit de genade en vrijgevigheid van God?

Wanneer iemand prachtige geschenken en schitterende giften bezit die hem gegeven zijn, zegt dat niets over die persoon. Het zegt iets over de vrijgevigheid van degene die de geschenken heeft gegeven. Er is dus niets om in te roemen. Stel dat mijn ouders mij een duur horloge gaven — dat is niet het geval — maar stel dat ik een duur horloge had en mijn horloge chiquer was dan dat van jou. Dan zou het absurd zijn als ik daar trots op was, aangezien ik het horloge toch niet zelf zou kunnen betalen. Ik heb het niet verdiend of gekocht. Het is mij gegeven.

Het feit dat ik zo'n horloge zou dragen, als ik dat deed, zegt niets over mij. Het zegt niets over wat ik in mijn leven bereikt heb, wat ik verdiend heb, wat ik zelf kan bekostigen, of iets dergelijks. Het zou je alleen iets zeggen over de vrijgevigheid van degene die mij het geschenk heeft gegeven. Hij zegt dus: als je iets hebt ontvangen waardoor je anders bent dan iemand anders en waarop je geneigd bent trots te zijn, en het is gewoon iets wat je als geschenk hebt ontvangen, waarom zou je daar dan in roemen? Waarom strijk je daar zelf de eer voor op?

3

Rijke Korintheërs en verachte apostelen

Bij vers 8 verandert het materiaal enigszins van toon. Hij zegt:

U bent al verzadigd, u bent al rijk geworden, u bent al gaan regeren zonder ons. Regeerde u ook maar, opdat ook wij met u zouden mogen regeren!

1 KORINTHE 4:8

Want ik denk dat God ons, de laatste apostelen, heeft tentoongesteld als mensen die ter dood veroordeeld zijn. Wij zijn immers een schouwspel geworden voor de wereld en voor engelen en voor mensen. Wij zijn dwaas om Christus' wil, maar u bent wijs in Christus, wij zwak, maar u sterk, u geëerd, maar wij veracht. Tot op dit moment lijden wij én honger én dorst, én zijn wij naakt, én worden wij met vuisten geslagen, én hebben wij geen vaste woonplaats, én spannen wij ons in door met onze eigen handen te werken. Worden wij uitgescholden, dan zegenen wij. Worden wij vervolgd, dan verdragen wij. Worden wij belasterd, dan bidden wij. Wij zijn geworden als het uitvaagsel van de wereld en het afschraapsel van allen tot nu toe.

1 KORINTHE 4:9-13

Paulus maakt hier een duidelijk en opvallend contrast tussen enerzijds zijn positie in deze wereld — die van hem en zijn metgezellen, de apostelen — en anderzijds die van de Korintheërs die hij terechtwijst. Zij leven alsof ze koningen zijn. Ze leven alsof ze rijk zijn. Ze dingen naar de gunst en het respect van de wereld. In vers 10 zegt hij dat ze aanzien genieten. Ze zijn wijs. Ze zijn sterk. Dit is althans het beeld dat ze tegenover de wereld proberen uit te dragen. Ze willen geen dwazen zijn om Christus' wil. Ze willen niet worden bespot omdat ze zwak zijn. Ze willen aanzien genieten. Ze willen de

smaad van het kruis niet dragen. En misschien stellen ze prijs op elke mogelijke vermenging van het christendom met sofisterij of filosofische verfijning in hun leven. Zo kunnen de Grieken om hen heen die niet behouden zijn, waarderen dat ook zij wijs zijn. Ze zijn dan misschien christenen, maar ze hebben hun verstand niet bij de deur achtergelaten. Het zijn slimme christenen. Ze zijn respectabel. Ze genieten aanzien. Ze zijn wijs.

Maar Paulus, de boodschap die hij predikte en de manier waarop hij leefde, bezaten niets van die aantrekkelijkheid. Het was dwaasheid voor hen die verloren gingen. Hij leek zwak. Hij was arm. Hij was dakloos. Hij bezat geen van de uiterlijke tekenen van succes die hem eer of aanzien in de wereld zouden geven.

Wat hij hun duidelijk maakt, is dat er een enorm contrast bestaat tussen zijn soort christendom en dat van hen. Hij is ironisch, sarcastisch, wanneer hij in vers 8 zegt:

Jullie hebben al genoeg, jullie zijn al rijk.

4

Welvaartsleer verdraait Paulus' woorden

Het merkwaardige is dat er in onze samenleving christenen zijn die deze woorden niet sarcastisch, maar letterlijk opvatten en toepassen. Ze zouden zeggen dat Paulus en de rest van de Schriften ons leren dat we rijk moeten zijn en als koningen moeten leven. We zijn tenslotte kinderen van de Koning, prinsen van God, en daarom zouden we als koningen moeten leven.

Ik heb leraren en voorgangers daadwerkelijk horen beweren dat, als iemand het geld moet hebben, het Gods kinderen behoren te zijn. Als iemand in Cadillacs, Mercedessen en BMW's moet rijden, dan behoren het Gods kinderen te zijn. Ze hebben daadwerkelijk gezegd dat het God onteert wanneer Gods kinderen in lompen lopen of in een oude, afgetakelde Volkswagen rijden. Want, zeggen ze, daardoor lijkt het alsof God niet goed voor Zijn kinderen zorgt. Daardoor lijkt het alsof God geen goede Vader is. Het brengt smaad over Christus.

Dat soort taal klinkt op een bepaald niveau logisch. En het spreekt ons vlees beslist aan wanneer iemand voorstelt:

We zouden moeten genieten van alle goede dingen waar de wereld van kan genieten, en God wil ook dat we dat doen. Dat kunnen we met een gerust geweten doen, omdat we weten dat we God daarmee eren.

Maar dat is niet wat de Bijbel leert. Misschien dachten de Korintheërs op die manier. Wij willen dat de wereld het christendom respectabel vindt. Wij willen het christendom geen slechte naam bezorgen door in hun ogen dwaas, zwak, onbeduidend of arm te zijn. Wij willen rijk en verzadigd zijn, als koningen. Wij willen het christendom een aantrekkelijk gezicht geven tegenover de wereld en het een goede naam bezorgen door ons succesvolle leven, onze welvaart, enzovoort. En in hun geval wilden ze dat waarschijnlijk, meer dan door al die andere dingen, eenvoudigweg doen door hun verfijning, door hun beheersing van de filosofische wijsheid van de Grieken, enzovoort.

Ik weet zeker dat die dingen voor elke generatie een verleiding vormen. Er zijn echter christenen die deze verleiding nauwelijks ervaren, omdat die dingen voor hen niet bereikbaar zijn. In veel delen van de wereld heerst overal armoede. Iedereen is arm, afgezien van een heel, heel kleine klasse van een rijke elite. Christenen in zulke samenlevingen worden niet vaak verleid om rijk te worden, omdat rijkdom eenvoudigweg niet tot de mogelijkheden behoort die voor hen openstaan. Ze leven met de harde feiten waarmee christenen door de hele geschiedenis heen meestal hebben moeten leven. En een van die feiten is dat het christendom geen middel is om mensen rijk te maken.

Geloof het of niet, een passage als deze in vers 8 zou verdraaid en verkeerd uitgelegd kunnen worden alsof hij de welvaartsleer onderwijst. Paulus zegt:

Jullie hebben al genoeg, jullie zijn al rijk.

Hij doet daar een positieve belijdenis: laat de arme zeggen:

Ik ben rijk. Laat de hongerige zeggen:

Ik heb genoeg.

U bent al verzadigd, u bent al rijk geworden, u bent al gaan regeren zonder ons. Regeerde u ook maar, opdat ook wij met u zouden mogen regeren!

1 KORINTHE 4:8

Nu is zijn laatste uitspraak in vers 8:

En ik zou inderdaad willen dat jullie als koningen regeerden, zodat wij samen met jullie konden regeren.

Ik kan me voorstellen dat een leraar van de welvaartsleer zou zeggen:

Kijk, Paulus regeert als een koning, en hij zou willen dat deze mensen ook leerden om als koningen te regeren in het leven, net als hij. Dan zouden we allemaal samen regeren. Ik zou willen dat jullie als koningen regeerden. Jullie zouden als koningen moeten regeren. Dan zouden we—

Dan zouden we allemaal samen regeren, want wij regeren ook.” Maar in de context is duidelijk dat het tegendeel waar is. Paulus zegt: “Jullie regeren — althans, zo zien jullie jezelf — alsof jullie regeren. Maar wij regeren beslist niet, en ik zou echt willen dat jullie in de werkelijke zin regeerden, in de zin waarin wij dat allemaal ooit zullen doen.”

5

Nu volharden, later met Christus regeren

Er komt een tijd dat we inderdaad zullen regeren. Wij zijn in feite kinderen van de Koning. We moeten bedenken dat de Koning op dit moment in oorlog is en dat Zijn kinderen in de loopgraven zitten. Het past de kinderen van de Koning vandaag niet om in het paleis te luieren terwijl een vijand oorlog voert tegen het koninkrijk. Maar wanneer de vijand volledig verslagen is en er geen oorlogen meer te voeren zijn, zullen

er natuurlijk koninklijke beloningen in het paleis zijn. Uiteindelijk zullen wij voor eeuwig met Christus regeren. We zullen met Hem op tronen zitten. Jezus zei dat degene die overwint, met Hem op Zijn troon zal zitten.

Wie overwint, zal Ik geven met Mij te zitten op Mijn troon, zoals ook Ik overwonnen heb, en Mij met Mijn Vader op Zijn troon gezet heb.

OPENBARING 3:21

Er staat in Timotheüs — ik denk dat het 1 Timotheüs is; het kan ook 2 Timotheüs zijn, ik ben het vergeten:

Als we volharden, zullen we ook met Hem regeren.

2 TIMOTHEÛS 2:12

Dat is natuurlijk een van de dingen die ons in het vooruitzicht worden gesteld. Als we trouw lijden, als we ontberingen verdragen en in trouw sterven, dan zullen we uiteindelijk tot in alle eeuwigheid met Christus regeren. Dat is iets prachtigs.

Paulus zegt: “Ik zou willen dat jullie nu in die positie waren, want dan zou ik dat ook zijn.” Ik zou willen dat de tijd was aangebroken waarin jullie rechtmatig regeerden, want dan zou ik niet te maken hebben met deze dakloosheid, lege maag, gevangenschap en alles wat ik doormaak. Dan zou ik ook regeren. Wanneer Jezus terugkomt en wij allemaal verheerlijkt worden, zullen we allemaal regeren.

Er zal een tijd komen waarin wij zullen regeren. Het probleem is dat de christenen in Korinthe hadden besloten een beetje op de zaken vooruit te lopen. Ze wilden geen rekening houden met de tijdsaanduidingen. Het is als iemand die zijn kerstcadeautjes voor Kerstmis probeert open te maken. Daar is het eigenlijk nog geen tijd voor. Het is te vroeg van start gaan. Regeren met Christus wordt ons als onze uiteindelijke bestemming in het vooruitzicht gesteld, maar niet nu. Dat is niet wat wij nu geacht worden te doen.

Hij zegt: “Ik zou willen dat het zo was. Ik zou willen dat die tijd er al was, want dan zou ik met jullie regeren.” Maar die tijd is er nog niet. Alles waarvan je denkt dat het regeren is, alle rijkdom, aanzien en volheid van leven die je nu in vleselijke termen zoekt, is precies dat: vleselijk. Hij had eerder, in hoofdstuk 3, al gezegd dat de gemeente vleselijk was. Hij moedigt deze houding niet aan. Hij bestraft die. In vers 8 spreekt hij sarcastisch.

6

Paulus als voorbeeld voor alle christenen

Het is heel duidelijk dat Paulus vond dat zij meer op hem moesten lijken. We hebben dit nog niet gelezen, maar als je verder kijkt naar vers 16, staat er:

| Ik roep u er dus toe op: word mijn navolgers.

| 1 KORINTHE 4:16

Hoewel hij in de verzen 8 tot en met 13 een duidelijk onderscheid maakt tussen hun manier van leven en de zijne, zou je de indruk kunnen krijgen dat Paulus' manier van leven misschien een bijzonder pad voor apostelen is. Zegt hij tenslotte niet dat God de apostelen als laatsten heeft aangewezen? Vers 9 zegt:

Ik denk dat God ons, de apostelen, als laatsten heeft tentoongesteld, als mensen die ter dood veroordeeld zijn.

Misschien geldt dit alleen voor apostelen. Misschien is Paulus de enige die, samen met mensen zoals hij, geacht wordt te zijn zoals hij zichzelf in vers 11 beschrijft: hongerig, dorstig, slecht gekleed, geslagen en dakloos. Als je alleen de verzen 8 tot en met 13 leest, blijft de mogelijkheid open om te denken dat de gemiddelde christen een beter lot heeft dan de apostelen. Paulus beschrijft in de verzen 9 tot en met 13 de levenswijze van een apostel, en die is niet erg aantrekkelijk. Misschien is dat iets wat niet iedereen geacht wordt te doen.

Maar wanneer je verder kijkt naar vers 16, zegt hij:

Daarom vraag ik jullie dringend: volg mijn voorbeeld.

Hij maakt duidelijk dat van de twee mogelijkheden, de twee manieren van leven, de zijne de juiste is. Zijn manier van leven is de manier die zij zouden moeten navolgen. Hun verlangen om voorspoed te hebben, om het comfortabel te hebben, om nu koningen te zijn, om nu te regeren en om nu aanzien te hebben in de ogen van de wereld, is eenvoudigweg niet gepast. Paulus' levenswijze is niet alleen de levenswijze van een apostel. De zijne is de levenswijze van de ideale christen.

7

Voor leiders geldt dezelfde christelijke maatstaf

Wanneer je de vereisten voor een oudste leest op een plaats als 1 Timotheüs 3 of Titus hoofdstuk 1, vind je op beide plaatsen een lijst met dingen waaraan oudsten herkenbaar zouden moeten zijn. In de eerste paar verzen van 1 Timotheüs 3 worden ze genoemd. Als een man oudste wil zijn, moet hij de man van één vrouw zijn, zijn gezin moet op orde zijn, hij moet een goede reputatie hebben, hij mag niet gewelddadig zijn of aan wijn verslaafd, enzovoort. Wat je daar leest, is eenvoudigweg een beschrijving van een goede christen.

Ik herinner me een christelijke musicus van wie je de naam zou kennen, want onder christenen is het een algemeen bekende naam. Vele jaren geleden, in de jaren zeventig, scheidde deze musicus in Orange County van zijn vrouw, of zij scheidde van hem. Ik weet niet veel van de bijzonderheden. Ik weet niet zeker of het zijn schuld was of de hare. In die tijd leefden christelijke musici nogal losbandig, omdat ze zowel in hun levensstijl als in hun muziekstijl meestal wereldlijke musici als voorbeeld namen. Deze man was een zeer succesvolle christelijke musicus bij Calvary Chapel Costa Mesa. Daar hoorden ze dat deze man leefde op een manier die volgens hen geen goed getuigenis was. Er gingen verhalen rond dat hij tijdens concerten met meisjes flirtte, enzovoort. De manager van deze musicus belde dus naar Calvary Chapel, omdat Calvary concerten organiseerde, volgens mij elke zaterdagavond, en verschillende musici boekte. De manager wilde deze musicus daar bij Calvary laten optreden. Er was een enorm publiek en het was een goede plek voor een musicus om te spelen. De persoon bij Calvary Chapel zei: 'Nee, we hebben gehoord dat deze man zich tijdens zijn

concerten nogal onbehoorlijk tegenover vrouwen heeft gedragen, en we willen hem niet uitnodigen om dat hier te doen.’ Zijn manager zei: ‘Nou, hij is maar een musicus. Hij zou toch niet aan de maatstaf voor een diaken hoeven te voldoen.’

Ik vind dat ironisch. Ik vind het verbazingwekkend dat de maatstaven die voor diakenen, oudsten, mensen in leidinggevende posities en apostelen zijn vastgesteld, op de een of andere manier alleen voor mensen in leidinggevende posities zouden gelden. Ik herinner me dat ik eens met een christelijke man sprak die zelf niet vond dat het verkeerd was om alcohol te drinken, maar wel geloofde dat voorgangers helemaal geen alcohol mochten drinken. Ik ken mensen die geloven dat het voor de gemiddelde christen in sommige gevallen geoorloofd is om te scheiden en opnieuw te trouwen — onder bepaalde omstandigheden zou een scheiding en een nieuw huwelijk geoorloofd kunnen zijn — maar dat dit niet geldt voor voorgangers. Voorgangers mogen niet gescheiden en hertrouwd zijn.

Persoonlijk denk ik dat we de kern missen wanneer we zeggen: ‘Voor voorgangers geldt een andere maatstaf dan voor anderen.’ Het is waar dat Paulus een hoge maatstaf voor oudsten gaf, maar de maatstaf die hij gaf, is eigenlijk gewoon een beschrijving van hoe alle christenen geacht worden te zijn. Paulus is een realist. Niet alle christenen gedragen zich zoals christenen zich behoren te gedragen. Wanneer je mannen als leiders aanstelt, moet je mannen kiezen die daadwerkelijk leven zoals christenen behoren te leven, zodat zij een voorbeeld kunnen zijn dat alle anderen kunnen volgen. Mensen in leidinggevende posities zijn tenslotte als het ware rolmodellen voor de schapen in de gemeente, en zij behoren op de juiste manier te leven.

Maar de manier waarop zij geacht worden te leven, ligt niet op de een of andere manier enkele niveaus hoger dan de manier waarop andere mensen geacht worden te leven. Zij worden eenvoudigweg geacht te zijn wat alle anderen geacht worden te zijn. Het verschil is dat mensen in leidinggevende posities gekozen behoren te worden uit degenen die als christenen leven. Zij worden naar voren geschoven als rolmodellen, zodat anderen, die nog niet helemaal leven zoals zij behoren te leven, hen kunnen zien als een maatstaf waaraan zij zichzelf kunnen meten.

Wanneer Paulus tegen ons zegt: ‘Wij apostelen leven op deze manier’, zegt hij niet: ‘Dat hoort nu eenmaal bij het apostelschap. Je mag blij zijn dat je geen apostel bent, zodat je niet op deze manier hoeft te leven.’ Nee, hij zegt:

Jullie zouden mijn voorbeeld moeten volgen.

Apostelen zijn, net als oudsten, rolmodellen voor jongere christenen. Wanneer hij zijn omstandigheden en zijn manier van leven beschrijft, doet hij dat niet om te zeggen: ‘Kijk eens hoe anders apostelen zijn dan alle anderen.’ Hij doet dat om te zeggen: ‘Dit is het patroon. Dit is het model waaraan je jezelf moet meten.’

8

Eerst Gods Koninkrijk zoeken

Dit betekent niet noodzakelijk dat elke christen dakloos moet zijn, of dat elke christen geslagen, hongerig en slecht gekleed moet zijn. Er waren tijden waarin Paulus niet zo slecht gekleed was en niet zo’n honger had. Zijn omstandigheden wisselden van periode tot periode, zoals bij veel mensen. Het was afwisselend overvloed en gebrek. Hij zei in Filippenzen:

Niet dat ik dit zeg vanwege gebrek, want ik heb geleerd tevreden te zijn in de omstandigheden waarin ik verkeer. En ik weet wat het is vernederd te worden, ik weet ook wat het is overvloed te hebben; in elk opzicht en in alles ben ik ingewijd, zowel in verzadigd te zijn als in honger te lijden, zowel in overvloed te hebben als in gebrek te lijden.

FILIPPENZEN 4:11-12

Het is voor christenen niet verplicht om arm, slecht gekleed of dakloos te zijn. Maar het is voor alle christenen wel verplicht om dezelfde geesteshouding te hebben, een geesteshouding die niet gericht is op het najagen van een verzekerde woonplek, mooie kleding, een volle maag en al die dingen. Jezus zei dat dit de dingen zijn die de heidenen najagen. Weet je nog dat Jezus zei:

Wees daarom niet bezorgd en zeg niet: Wat zullen wij eten? of: Wat zullen wij drinken? of: Waarmee zullen wij ons kleden?

MATTHEÛS 6:31

Hij zei:

Want al deze dingen zoeken de heidenen. Uw hemelse Vader weet immers dat u al deze dingen nodig hebt. Maar zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden.

MATTHEÛS 6:32-33

God wil dat je gekleed bent. Hij wil dat je onderdak hebt. Hij wil dat je te eten hebt, ten minste meestal. Het kan zelfs zijn dat Hij je door bepaalde beproevingen heen wil laten gaan waarin je niet zo comfortabel gekleed of gehuisvest bent, of waarin je een of twee maaltijden mist. Hij zal je niet laten verhongeren, tenzij Hij wil dat je op die manier heengaat. Hij wil wel dat je op een dag sterft. Misschien betekent het dat wel.

Maar Paulus pleit niet voor een uniforme ethiek van armoede. Wat hij zegt, is dat de christelijke gezindheid niet gericht is op het najagen van voorspoed, comfort en een vorstelijk bestaan in dit leven. Het is een leven waarin je tevreden bent met elke omstandigheid die God geeft, terwijl je het ene najaagt dat nodig is. Dat ene wat nodig is, is het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid. Als je dat najaagt, laat je het aan God over om alle andere dingen toe te voegen in de mate waarin Hij dat wil. Meestal is

God heel vrijgevig en geeft Hij ons zelfs meer dan wat we nodig hebben. Soms geeft Hij ons alleen wat we nodig hebben, en soms geeft Hij ons minder dan wat wij dachten nodig te hebben. Maar hoe dan ook, Paulus zegt:

Ik roep u er dus toe op: word mijn navolgers.

1 KORINTHE 4:16

9

Tevredenheid en het loslaten van aanzien

Paulus had geen gelofte van armoede afgelegd. Paulus prees armoede niet als een deugd op zichzelf. Arme mensen kunnen net zo verdorven en goddeloos zijn als rijke mensen. Arm zijn is geen garantie voor een geestelijk leven. Arme mensen kunnen verbitterd, hebzuchtig, oneerlijk, wellustig en immoreel zijn. Ze kunnen net zo slecht zijn als rijke mensen. Armoede is geen deugd. Wat wel een deugd is, is leren om in elke levensomstandigheid tevreden te zijn. Je moet niet volledig opgaan in de vleselijke bezigheden die de heidenen en vleselijke mensen motiveren, maar helemaal opgaan in het najagen van het Koninkrijk van God. Daardoor word je als het ware onverschillig voor je maatschappelijke positie, voor zover het de wereld betreft, en onverschillig voor de mate van comfort die je hebt.

Ik zeg niet dat je het niet merkt wanneer je het oncomfortabel hebt. Ik zeg niet dat je zo volledig op de andere wereld gericht moet zijn dat je niet weet dat je honger hebt of het koud hebt. Paulus wist het beslist wanneer hij honger had of het koud had. Maar waar het om gaat, is dat het je niets uitmaakt. Dat is niet wat voor jou belangrijk is. Voor de heidenen is het wel belangrijk, omdat er voor hen in de toekomst niets is, dat wil zeggen, in de eeuwige toekomst. Ze hebben geen eeuwige hoop. Daarom is deze wereld alles wat ze hebben, en meten ze hun geluk en succes af aan de dingen die ze in dit leven verwerven.

Maar omdat wij het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid zoeken, en onze beloningen elders zijn, zijn wij bereid om zonder zulke dingen te leven, terwijl de heidenen nooit tevreden zouden kunnen zijn zonder die dingen. Paulus beschrijft zichzelf niet als een voorbeeld van een levensstijl van armoede die iedereen moet

aannemen, maar als een voorbeeld van iemand die er, als het nodig is, tevreden mee is dakloos te zijn en honger te lijden. Hij jaagt niet de dingen na waaraan de Korintheïers waarde hechten, en dat zijn ook de dingen waaraan de wereld waarde hecht. Ze zouden zijn waardenstelsel moeten navolgen.

Zoals we weten, was een van de dingen waarmee de Korintheïers kennelijk werkelijk volledig in beslag werden genomen het verlangen om bekend te staan als wijze mensen. Een van de tegenstellingen die hij maakt, staat in vers 10. Hij zegt over zichzelf en de andere apostelen, Paulus en zijn metgezellen:

Wij zijn dwaas om Christus' wil, maar u bent wijs in Christus, wij zwak, maar u sterk, u geëerd, maar wij veracht.

1 KORINTHE 4:10

Waarom? Omdat ze een boodschap verkondigen die dwaasheid is in de ogen van hen die verloren gaan.

Dit was een van de dingen waar deze mensen overheen moesten komen: deze dweperij met wijsheid, die voor de Grieken een godin was, Sophia. Wijsheid was voor de Grieken een godin. Ze moesten die afgod uit hun leven wegdoen en, als het nodig was, schande in de ogen van mensen aanvaarden in plaats van voor zichzelf een vooraanstaande reputatie te verwerven.

10

Leiders die zelf voor hun onderhoud werken

Paulus zegt in vers 11:

Tot op dit moment lijden wij én honger én dorst, én zijn wij naakt, én worden wij met vuisten geslagen, én hebben wij geen vaste woonplaats, én spannen wij ons in door met onze eigen handen te werken. Worden wij uitgescholden, dan zegenen wij. Worden wij vervolgd, dan verdragen wij.

1 KORINTHE 4:11-12

Paulus was een leider. Daar bestaat geen enkele twijfel over. Hij was een leider in de gemeente. Apollos was dat ook. Leiders die een groep trouwe volgelingen hebben, hoeven meestal niet met hun eigen handen te werken. Ze kunnen eisen dat degenen aan wie ze leidinggeven in hun onderhoud voorzien. Leidinggeven is op zichzelf arbeid. Leidinggeven is op zichzelf een baan. Daarom kunnen de meeste mensen die de bewondering van een groep volgelingen genieten, rechtvaardigen dat die volgelingen in hun onderhoud voorzien zonder dat zij verder iets bijdragen, behalve eenvoudigweg hun leiderschap. Ze zeggen:

“Ik geef leiding. Daarom moet er in mijn onderhoud worden voorzien. Ik zou niet ook nog ergens anders hoeven te gaan werken.”

Maar zo gedragen trotse leiders zich vaak.

Er waren momenten waarop anderen in het onderhoud van Paulus moesten voorzien. Bijvoorbeeld toen hij in de gevangenis zat. Of er waren waarschijnlijk plaatsen waar zijn bediening zo veel tijd in beslag nam dat hij niet daarnaast kon werken. Er is niets mis mee wanneer iemand zo volledig door zijn bediening in beslag wordt genomen dat er geen tijd overblijft om in zijn eigen onderhoud te voorzien. Daarom moet hij God dan in zijn onderhoud laten voorzien, misschien door de gaven van anderen. Maar iemand die eist dat er in zijn onderhoud wordt voorzien vanwege zijn titel, vanwege zijn ambt, is een trots man.

De Korinthiërs waren geneigd Paulus en Apollos als leiders in de vleselijke betekenis te beschouwen. Paulus zegt:

We zwoegen, we werken met onze eigen handen.

Wij gedragen ons niet als een soort prima donna's die zich te goed voelen voor het vuile werk, voor het vuilmaken van hun handen en voor het voorzien in hun eigen onderhoud, net als ieder ander. Wij plaatsen onszelf niet op een voetstuk. Wij verdienen op dezelfde manier de kost als jullie.

11

Paulus ziet af van zijn recht op onderhoud

In 1 Korinthe 9 brengt hij dit opnieuw ter sprake. Hij zegt in hoofdstuk 9, vers 1:

Ben ik niet een apostel? Ben ik niet vrij? Heb ik niet Jezus Christus, onze Heere, gezien? Bent u niet mijn werk in de Heere? Als ik voor anderen geen apostel ben, dan ben ik het toch wel voor u, want u bent het zegel van mijn apostelschap in de Heere. Dit is mijn verdediging tegenover hen die mij beoordelen. Hebben wij niet het recht om te eten en te drinken? Hebben wij niet het recht om een zuster als vrouw mee te nemen, zoals ook de andere apostelen, en de broers van de Heere, en Kefas? Of hebben alleen ik en Barnabas geen recht om niet te werken?

1 KORINTHE 9:1-6

Vervolgens verdedigt hij zijn recht om niet te werken. Hij zegt:

Wie dient ooit in het leger en betaalt zijn eigen soldij? Wie plant een wijngaard en eet niet van zijn vrucht? Of wie weidt een kudde en voedt zich niet met de melk van de kudde?

1 KORINTHE 9:7

Met andere woorden, het werk dat hij als apostel doet, zou moeten rechtvaardigen dat hij onderhouden wordt zonder dat hij daarnaast hoeft te werken. Het zou hem toegestaan moeten zijn om niet te werken. Hij zegt in vers 9:

Want in de wet van Mozes staat geschreven: U mag een dorsende os niet muilbanden. Bekommert God Zich alleen maar om de ossen?

1 KORINTHE 9:9

Het punt dat hij maakt, is dat hij het verdient om vanwege zijn bediening onderhouden te worden, als iemand dat verdient. In vers 11 zegt hij:

Als wij bij u het geestelijke gezaaid hebben, is het dan te veel als wij van u het stoffelijke oogsten? Als anderen aan dit recht over u deelhebben, waarom wij niet des te meer? Wij hebben echter van dit recht geen gebruik gemaakt, maar wij verdragen alles, opdat wij geen enkele hindernis opwerpen voor het Evangelie van Christus.

1 KORINTHE 9:11-12

Maar in de tweede helft van vers 12 zegt hij:

Toch hebben we geen gebruik gemaakt van dit recht, maar verdragen we alles om de verspreiding van het goede nieuws over Christus niet in de weg te staan.

Paulus heeft dus geen gebruikgemaakt van zijn positie, hoewel hij dat als dienaar terecht had kunnen doen. Hij zou niet hoeven te werken. Andere apostelen werkten niet, zegt hij. Barnabas en hij lijken de enige uitzonderingen te zijn. Zij bleven werken, hoewel ze voltijds in de bediening stonden. Natuurlijk waren zij misschien ook de enige ongehuwde apostelen. Dat maakt een groot verschil. Zij konden twee diensten draaien: elke dag één dienst in de bediening en één dienst waarin ze werkten. Als je getrouwd bent en een gezin hebt, beperkt dat het aantal diensten dat je buitenshuis kunt werken, omdat je thuis ook verantwoordelijkheden hebt.

Maar het punt dat Paulus maakt, is dat hij niet hoeft te werken. Op grond van zijn leiderschap en bediening zou hij hun kunnen bevelen hem te onderhouden, maar zo gaat hij niet te werk. Hij probeert niet als een koning behandeld te worden, om het zo te zeggen. Koningen worden altijd door hun onderdanen onderhouden. Waarvoor? De koningen gaan niet naar buiten om de velden te ploegen, maar ze eten wel de opbrengst van de velden. Het enige wat ze doen, is koning zijn. Het enige wat ze doen, is de leider zijn. Op die grond worden ze onderhouden. Paulus is niet zo'n leider. De heersers van de heidenen zijn zo, maar Paulus niet.

12

Dag en nacht werken uit liefde voor de gemeente

Als je naar 1 Thessalonicenzen 2 kijkt, maakt Paulus over zichzelf hetzelfde punt: hij gebruikte zijn bijzondere gezag als apostel niet om te eisen dat hij onderhouden werd, maar werkte juist voor zijn levensonderhoud. Hij herinnert hen eraan hoe hij zich eerder gedroeg toen hij bij hen was. In 1 Thessalonicenzen 2:6 zegt hij:

Wij zochten ook geen eer van mensen, niet van u, ook niet van anderen, hoewel wij, als apostelen van Christus, u tot last hadden kunnen zijn, maar wij zijn in uw midden vriendelijk geweest, zoals een voedster haar kinderen koestert. Wij waren zo vol verlangen naar u dat wij graag met u niet alleen het Evangelie van God wilden delen, maar ook onszelf, omdat u ons lief geworden was.

1 THESSALONICENZEN 2:6-8

Hij zegt in vers 9:

U herinnert zich immers onze inspanning en moeite, broeders. Want terwijl wij nacht en dag werkten om niemand van u tot last te zijn, hebben wij u het Evangelie van God gepredikt.

1 THESSALONICENZEN 2:9

Dag en nacht arbeiden betekent dat hij een nachtdienst en een dagdienst werkte: overdag prediken en 's nachts werken door tenten te maken. We weten dat dit zijn beroep was. Hij zegt dit over zichzelf in hoofdstuk 4 van 1 Korinthe als een van de manieren waarop hij laat zien dat hij niet als een koning probeert te regeren. Hier eisten zijn kinderen in het geloof, de Korintheërs, koninklijke eer voor zichzelf op, of ze streefden er in elk geval naar. Toch hadden zij, zo zou je kunnen stellen, een lagere positie dan Paulus, aangezien hij een apostel was. Maar hij, die daar veel meer aanspraak op kon maken, had geen belangstelling voor die dingen. In plaats van onderhouden te worden, werkte hij met zijn handen.

13

Zegenen wie je uitschelden

Hij zegt in hoofdstuk 4, vers 12:

én spannen wij ons in door met onze eigen handen te werken. Worden wij uitgescholden, dan zegenen wij. Worden wij vervolgd, dan verdragen wij.

1 KORINTHE 4:12

Dat is iets nederigs om te doen.

Dat betekent dat we degenen zegenen die lasterlijk over ons spreken. Dit is wat Jezus onderwees in Mattheüs 5:39 tot en met 45. Jezus zei:

Ik zeg u echter dat u geen weerstand moet bieden aan de boze; maar wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe; en als iemand u voor het gerecht wil dagen en uw onderkleding nemen, geef hem dan ook het bovenkleed; en wie u zal dwingen één mijl te gaan, ga er twee met hem. Geef aan hem die iets van u vraagt, en keer u niet af van hem die van u lenen wil. U hebt gehoord dat er gezegd is: U moet uw naaste liefhebben en uw vijand moet u haten. Maar Ik zeg u: Heb uw vijanden lief; zegen hen die u vervloeken; doe goed aan hen die u haten; en bid voor hen die u beledigen en u vervolgen; zodat u kinderen zult zijn van uw Vader, Die in de hemelen is, want Hij laat Zijn zon opgaan over slechte en goede mensen, en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

MATTHEÛS 5:39-45

Hij zei dat ook in Lukas 6, en Paulus zelf zei het in Romeinen 12.

Worden wij belasterd, dan bidden wij. Wij zijn geworden als het uitvaagsel van de wereld en het afschraapsel van allen tot nu toe.

1 KORINTHE 4:13

Het Engelse woord ‘entreat’ — dat in de Bijbel van de spreker staat waar het Nederlandse citaat ‘bidden wij’ heeft — betekent volgens mij eigenlijk dat we op milde toon antwoorden. Een kanttekening in deze Bijbel geeft ‘exhort’ of ‘encourage’, oftewel ‘aansporen’ of ‘bemoedigen’. We antwoorden vriendelijk, ook al belasteren mensen ons.

14

De apostelen behandeld als afval

Voor ‘het vuil van de wereld’ gebruiken sommige vertalingen het woord ‘afval’:

We zijn behandeld als het afval van de wereld.

Het Griekse woord verwijst naar het vuile water dat wordt weggegooid uit een vat dat zojuist is schoongemaakt. Je giet water in een vat en maakt het schoon. Dan komt al het slib mee dat in het vat zat, afhankelijk van wat erin heeft gezeten. Vervolgens gooi je dat weg. Zo worden wij behandeld. We worden behandeld als iets smerigs, iets waardeloos. Het is gewoon het slib dat overblijft en wordt weggegooid. Hij zei: ‘Zo worden wij als apostelen behandeld.’

Het klinkt alsof hij loopt te klagen, maar hij beklagt zich in werkelijkheid niet. Hij zegt alleen: ‘Zo is het nu eenmaal. Zo is het voor ons, en jullie zouden bereid moeten zijn ons na te volgen. Doe zelf hetzelfde.’ Hij klaagt niet over zijn toestand. Hij nodigt hen uit zijn voorbeeld te volgen.

Hij zegt dat wij zijn als:

het uitschot van alles, tot op de dag van vandaag.

Het woord ‘afschraapsel’, het Griekse woord, betekent letterlijk dat wat eraf wordt geschraapt. Volgens mij is het beeld wat wij doen nadat we klaar zijn met eten.

Wat wij doen nadat we klaar zijn met eten. Er is iets wat onmiddellijk afval wordt wanneer we het van ons bord schrapen. Het is geen afval wanneer het op ons bord ligt, maar zodra je het eraf schraapt, is het afval geworden. Het is compost. Het is afval. Het is grappig: toen het nog op ons bord lag, werd het als eetbaar beschouwd, hoewel we het niet hebben opgegeten. Maar zodra je het eraf schraapt, is het opeens afval en is de gedachte dat je het zou opeten weerzinwekkend. We kennen dit verschijnsel allemaal. Maar Paulus zegt dat wij zo worden behandeld. We worden als afval behandeld. We worden als rioolwater behandeld. Zo worden wij als apostelen behandeld.

15

Ter dood veroordeeld voor het oog van de wereld

Toen hij in vers 9 zei dat God ons, de apostelen, als laatsten heeft tentoongesteld, menen de meeste commentatoren dat Paulus zinspeelt op de misdadigers in het amfitheater die aan het einde van het schouwspel naar buiten werden gebracht. De ergste misdadigers werden tot het einde van de voorstelling bewaard. Sommige van de eerste wedstrijden waar mensen voor hun vermaak naar keken, bestonden uit gladiatoren die elkaar doodden en allerlei snelle manieren van sterven en dat soort dingen. Maar de grote finale van de voorstelling bestond eruit dat de ergste boosdoeners naar buiten werden gebracht. Ze moesten met leeuwen en tijgers worstelen en werden aan stukken gescheurd. Het lijkt een beetje op vuurwerkshows op de Amerikaanse Onafhankelijkheidsdag: ze bewaren het grote werk om dat aan het einde allemaal achter elkaar af te steken, zodat de voorstelling met een knal eindigt.

Zo ging het ook bij de spelen in het amfitheater. Het bloederigste en gruwelijkste schouwspel werd bewaard voor de ergste overtreders, de meest verachte misdadigers. Paulus zinspeelt daar kennelijk op: dat God ons, de apostelen, als laatsten heeft tentoongesteld, als mensen die ter dood veroordeeld zijn.

Want ik denk dat God ons, de laatste apostelen, heeft tentoongesteld als mensen die ter dood veroordeeld zijn. Wij zijn immers een schouwspel geworden voor de wereld en voor engelen en voor mensen.

1 KORINTHE 4:9

Je hoeft je niet al te schuldig te voelen als je niet alles hebt meegemaakt wat Paulus heeft meegemaakt. Als je niet het gevoel hebt dat je voortdurend als het rioolwater van de wereld wordt behandeld, of als je niet armoedig gekleed of dakloos bent, dan wil hij duidelijk maken dat je je niet slecht hoeft te voelen als dat wel zo is. Als je dakloos bent, als je armoedig gekleed bent en als je als afval wordt behandeld, daar gaat het om. Hij probeert mensen geen slecht gevoel te geven als ze niet al die vernederingen hebben

meegemaakt, maar ze horen zich ook niet slecht te voelen als ze die wel hebben meegemaakt. Dat is nu juist waar het om gaat. De Korinthiërs zouden zich slecht voelen. Ze waren er niet tevreden mee om voor Christus schande, smaad en vernedering te aanvaarden. Daarin zou Paulus willen dat ze hem meer navolgden.

16

Paulus en Apollos: eenheid en verschil

Hij zegt in vers 14:

Ik schrijf deze dingen niet om u te beschamen, maar als mijn geliefde kinderen wijs ik u terecht. Want al had u tienduizend leermeesters in Christus, daarmee hebt u nog niet vele vaders: in Christus Jezus heb ik u immers door het Evangelie verwekt. Ik roep u er dus toe op: word mijn navolgers.

1 KORINTHE 4:14-16

Dit is de kern van de hele bespreking. Hij begon die bespreking verontwaardigd over het feit dat ze partij kozen voor hem, Apollos, Kefas, enzovoort. Hij begint erover dat Christus niet verdeeld is. We zijn hier niet met elkaar in competitie. Apollos en ik zijn partners in de bediening. We zijn geen concurrenten en rivalen. Maar terwijl Paulus die boodschap probeert over te brengen, laat hij volgens mij de hele tijd ook merken dat hij enigszins ontevreden is over iemands werkwijze, waarschijnlijk die van Apollos. Hij zegt niet dat hij ontevreden is over de werkwijze van Apollos, maar hij spreekt voortdurend over zichzelf en Apollos en vergelijkt hun werk, waarbij hij de verschillen tegenover elkaar stelt.

Terwijl hij spreekt over zijn partnerschap met Apollos en over het feit dat hij eigenlijk niet wil dat mensen zich achter hem scharen en daarmee tegenover Apollos komen te staan, is hij niet volkomen tevreden over de werkwijze van Apollos. Hij vindt wel degelijk dat hij, Paulus, voor een betere benadering heeft gekozen. Daarmee bedoelt hij dat hij niet de eer nastreeft om in de ogen van de ongelovige wijs en ontwikkeld

over te komen, maar dat hij ondanks alles in vrees en beven een dwaze boodschap verkondigt en voor de bevestiging daarvan eenvoudigweg vertrouwt op het bewijs van de kracht van God, enzovoort. Paulus vindt dat dit een betere benadering is.

Hoewel hij Apollos nergens openlijk bij naam aanvalt — en ik kan het mis hebben; misschien zinspeelt hij niet eens op Apollos — is mijn indruk dat hij dat wel doet. Hij zegt nooit rechtstreeks iets tegen Apollos. Zijn hele verlangen is de gemeente weer te verenigen, zodat de mensen niet zeggen: ‘Ik ben van Paulus,’ of: ‘Ik ben van Apollos.’ Hij wil dat ze dat onderscheid niet meer zo sterk maken als ze deden, want dat was schadelijk voor hen. Ze zeiden: ‘Ik ben van Paulus; daarom ben ik niet van Apollos. Ik ben van Apollos; daarom ben ik niet van Paulus.’ Dat verdeelt de gemeente op een zeer schadelijke manier.

Terwijl hij die groeperingen probeert te verenigen, wil hij tegelijkertijd niet de indruk wekken dat er volstrekt geen verschil is tussen hemzelf en Apollos, of dat de werkwijze van de een niet de voorkeur verdient boven die van de ander. Het is een delicate situatie. Je probeert opnieuw te bevestigen dat je met die andere leraar verenigd en één bent, maar tegelijkertijd wil je niet alles wat hij doet onderschrijven. Want hij doet bepaalde dingen waarvan jij liever zou zien dat mensen ze niet deden. Hij doet bepaalde dingen waarvoor jij niet hebt gekozen en die je bewust hebt vermeden, omdat je ze geen goed beleid vindt.

17

Paulus als vader van de gemeente

Ik denk dat dit hier ook naar voren komt, want hij zegt in vers 15:

‘Want ook al zouden jullie tienduizend leraren hebben...’ Hij gebruikt een zeer groot getal, dus het lijkt er niet op dat hij zich op één bepaalde persoon richt. Apollos was beslist een van hun leermeesters, evenals Paulus.

Paulus en Apollos zijn de enige leermeesters van wie we weten dat de Korinthiërs die hadden. Waarschijnlijk waren er nog andere leermeesters, oudsten in de gemeente enzovoort, die onderwijs gaven. Maar al die tijd heeft hij gesproken over leermeesters, over bouwers die op dit fundament bouwen en over mensen die deze zaden begieten.

Apollos was daarbij de voornaamste persoon die hij in gedachten had. Hij zegt: al komen er misschien tienduizend mensen die jullie onderwijzen, bedenk dat ik jullie tot geloof heb gebracht. Ik ben jullie vader in het geloof. Er is maar één persoon die jullie tot de Heere heeft geleid.

Hij zegt niet dat ze daarom moeten zeggen: ‘Ik ben van Paulus, omdat Paulus mijn vader in het geloof is.’ Dat is immers precies wat hij probeert te voorkomen dat ze zeggen. Maar tegelijkertijd wil hij wel dat ze zijn mening respecteren. Hij wil dat ze bedenken dat God Paulus, en niet Apollos, heeft gebruikt om die gemeente te stichten. Paulus moet iets goed hebben gedaan als er door zijn inspanningen een bloeiende gemeente is geplant. Daarom moeten zijn inspanningen en werkwijze worden nagevolgd. Zijn levenswijze en beleid hebben iets wat ervoor pleit dat ze worden nagevolgd, in tegenstelling tot die van de tienduizend andere leermeesters die tot hen zouden kunnen spreken.

Ik heb het gevoel dat hier aanwijzingen voor zijn: hoewel ze misschien veel leermeesters hebben die allemaal een positieve bijdrage leveren, heeft geen van hen zo’n belangrijke rol of hetzelfde soort door God gegeven gezag in hun leven als degene die hen werkelijk tot de Heere heeft geleid: Paulus zelf. De aanwezigheid en het bestaan van een gemeente in Christus in Korinthe getuigden ervan dat de werkwijze van Paulus juist was, omdat Paulus degene was die haar geplant had.

18

Christus navolgen via een zichtbaar voorbeeld

Zijn aansporing in vers 16 om hem na te volgen, is iets waarvoor Paulus op verschillende plaatsen niet terugdeinst. Sommige mensen vinden Paulus trots, of denken op zijn minst dat hij een hoge dunk van zichzelf heeft, omdat hij er geen moeite mee heeft te zeggen: ‘Luister, doe het gewoon zoals ik het doe.’ Er zijn veel mensen die blijkbaar op een bepaald niveau gebukt gaan onder een onzuiver geweten. Zij zouden zich er erg ongemakkelijk bij voelen om te zeggen: ‘Volg mij gewoon na.’ Zelfs voorgangers zouden zich er ongemakkelijk bij voelen om dat zelf te zeggen, of wanneer iemand anders het zei.

Ik herinner me een voorganger bij wie ik vroeger in de gemeente zat. Hij zei altijd: ‘Volg mij niet na. Ik ben net als jullie. Ik ben ook maar gewoon iemand. Volg mij niet na. Volg alleen Christus.’ Dat is niet de benadering van Paulus. Paulus zei in 1 Korinthe 11:1:

Wees navolgers van mij, zoals ik navolger van Christus ben.

1 KORINTHE 11:1

Paulus stelt zichzelf niet voor als het hoogste voorbeeld. Christus is het hoogste voorbeeld, maar Paulus is iemand die Christus goed navolgt. Daarom is het veilig en raadzaam om hem na te volgen.

Christus is voor ons onzichtbaar.

want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen.

2 KORINTHE 5:7

Zolang we in het lichaam verblijven, zijn we niet bij de Heere en zien we Hem niet. In 1 Petrus 1:8 staat:

Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem toch lief. Hoewel u Hem nu niet ziet, maar gelooft, verheugt u zich met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde,

1 PETRUS 1:8

Omdat we Jezus niet hebben gezien, zijn we enigszins in het nadeel wanneer het erom gaat Hem na te volgen. We zijn niet volkomen in het nadeel, want we hebben de evangeliën en natuurlijk hebben we de Geest van Christus. Zijn voorbeeld in de evangeliën is zeer behulpzaam. Maar het is altijd fijn om een blijvend, zichtbaar en levend voorbeeld te hebben.

Als wij het voorrecht hadden dat de apostelen hadden — Jezus zien, met Hem wandelen, zien hoe Hij op situaties reageert, zien hoe Hij Zich gedraagt en zien wat Zijn beleid was op alle terreinen van het leven — dan zou dat zeer behulpzaam zijn. De

apostelen hadden dat voorrecht wel. Jezus zei tegen hen:

Gelukkig zijn jullie ogen, omdat ze zien, en jullie oren, omdat ze horen. Want veel profeten en wijzen hebben ernaar verlangd te zien wat jullie zien en te horen wat jullie horen, maar konden dat niet.

MATTHEÛS 13:16-17

Dat zei Hij in Mattheüs 13 tegen Zijn discipelen. Het was een enorm voorrecht om Jezus te zien en Hem eenvoudigweg na te volgen.

19

Iedereen leert door anderen na te volgen

Iedereen imiteert iemand. Er is niemand die volledig origineel is. Niemand van jullie zou Engels hebben leren spreken als je geen ouders of iemand anders in huis had gehad die Engels sprak. Je hebt het geleerd door imitatie. Je zou waarschijnlijk niet eens hebben leren lopen, hoewel je zou kunnen aanvoeren dat God de mens van nature heeft geleerd rechtop te lopen. Toch denk ik dat kinderen leren lopen door imitatie. Ik denk dat ze op het idee komen om te gaan lopen doordat alle anderen om hen heen rechtop lopen.

Mijn dochter is nu 21, of bijna 22. Toen ze vijf jaar oud was, zeiden mensen vaak tegen me dat ze net zo liep als ik. Ik weet niet hoe ik loop en ik weet niet zeker of ik me beledigd of gevleid had moeten voelen. Betekent dat dat ik loop als een klein meisje, of betekent het dat mijn kleine meisje liep als een man? Ik weet het niet. Misschien bedoelden ze geen van beide, maar ik weet niet zeker wat ze dan wel bedoelden. Meer dan één persoon merkte op dat mijn dochter, toen ze vijf jaar oud was en bij mij woonde, net zo liep als ik.

Ik heb geen idee wat er zo kenmerkend is aan mijn manier van lopen waar ze op doelden, maar ik denk niet dat het genetisch bepaald is. Ik denk dat ze die eigenaardigheid in haar manier van stappen of lopen, wat het ook was, van mij moet

hebben geleerd. Het was waarschijnlijk geen toeval en ook niet genetisch bepaald. Ze leerde lopen door haar ouders te imiteren. Ik herinner me dat iemand me jaren geleden bekritiseerde omdat ik graag Mad Magazine las. Ik heb Mad Magazine al jaren niet meer gelezen, maar het is niet zo dat ik er principiële bezwaren tegen heb. Het is de afgelopen tien jaar of zo wat verdorvener geworden, en daarom vind ik het niet meer zo goed bij mijn smaak passen als vroeger. Maar er zijn enkele cartoonisten in Mad Magazine wier werk zeer indrukwekkend is. En niet alleen in Mad. Er zijn ook striptekenaars, mensen als Walt Kelly, die Pogo tekende, en de man die Calvin and Hobbes tekent. In Mad Magazine was er een karikaturist die Mort Drucker heette en enkele van de satires op films tekende.

Ik heb nooit geleerd hoe ik karikaturen moest tekenen. Daar ben ik niet goed in. Maar omdat ik cartoons tekende, bekijk ik graag nauwkeurig het werk van andere mensen die dat beter kunnen dan ik. Ik kijk dan hoe zij een bepaald probleem aanpakken bij het tekenen van een hand, een gezichtsuitdrukking of iets dergelijks. Al sinds mijn jeugd bestudeer ik zulke dingen. Mijn eigen vader tekende ook cartoons. Hij was amateurcartoonist en heeft er nooit geld mee verdiend; voor hem was het een hobby. Maar waarschijnlijk heb ik als kind sommige dingen van hem opgepikt. Later heb ik gewoon dingen opgepikt van andere kunstenaars van wie ik vond dat ze goed werk leverden.

Ik herinner me dat iemand daar eens kritiek op had. Die persoon zei: „Nou, nu ik weet dat je gewoon kopieert wat andere mensen hebben gedaan, heb ik niet veel respect meer voor je tekenwerk.” Ik dacht daarover na en dacht: „Nou, ik kan geen enkele kunstenaar bedenken die ik met mijn tekenwerk meer imiteer dan andere. Maar ik kan er wel een stuk of twaalf noemen die een diepgaande invloed hebben gehad op de manier waarop ik over tekenen denk, en ik schaam me er niet voor dat te zeggen.”

Maar ik weet niet zeker of iemand kan tekenen zonder beïnvloed te zijn door andere mensen die hem voorgingen. Ik weet niet eens of het idee om een potlood te pakken en dat op een vel papier te zetten vanzelf in iemands hoofd zou opkomen zonder dat hij iemand dat had zien doen. Musici verzinnen beslist niet hun eigen akkoorden en hun eigen noten, ook al componeren ze hun eigen liedjes. Er is maar een bepaald aantal noten, die altijd al hebben bestaan. En we leren akkoordenschema's en melodieën

omdat we melodieën hebben gehoord. We kunnen onze eigen melodieën bedenken, nieuwe combinaties enzovoort, maar er zijn altijd bestanddelen die al eerder bestonden en die wij imiteren.

Als je muziek schrijft of muziek speelt, als je creatief bent, dan ben je een van die mensen die als creatief en origineel worden beschouwd. Je werk kan in hoge mate origineel zijn, maar het is nooit volledig origineel. Iedereen bouwt voort op het werk van mensen die hen zijn voorgedaan en die voor hen voorbeelden en mentoren zijn.

Ik geloof — ik wil hier niet de verkeerde naam noemen — dat het een beroemde wetenschapper van enkele eeuwen geleden was. Misschien was het Newton, maar ik weet niet zeker of hij het was. Ik denk dat het misschien Sir Isaac Newton was, maar hij zei: „Als ik verder heb gekeken dan andere mensen, komt dat doordat ik op de schouders van reuzen heb gestaan.” Wat hij daarmee natuurlijk bedoelde, was dat hij niet vanaf nul was begonnen en op eigen kracht het niveau van wetenschappelijke deskundigheid had bereikt waarop hij was uitgekomen. Hij begon met het onderzoek van andere mannen die zijn mentoren waren. Hij bestudeerde hun werk, en dat bespaarde hem de tijd die het zou hebben gekost om het wiel opnieuw uit te vinden. Daardoor kon hij verdergaan waar zij waren gebleven en nog verder komen.

Zo wordt er vooruitgang geboekt in het leven, en iedereen doet dit, of mensen zich daar nu van bewust zijn of niet. Ze hebben mentoren. Ze hebben mensen die ze imiteren, en dat is niet verkeerd.

20

Levende mentoren helpen Christus te volgen

Het ideaal zou zijn als wij Jezus konden imiteren door Hem te zien, zoals de apostelen dat konden. Als we Hem maar voortdurend konden gadeslaan en zo al Zijn manieren, al Zijn waarden, al Zijn uitgangspunten en al Zijn reacties konden leren kennen, door Hem van dichtbij en voortdurend te observeren. Tot op zekere hoogte kunnen we dat doen door Hem te bekijken in de verslagen van Zijn leven in de evangeliën, maar slechts in beperkte mate. Ik denk dat er in de evangeliën slechts 39 of 40 dagen uit het

leven van Christus zijn vastgelegd. Zo weinig. Ongeveer 40 dagen, iets in die buurt, uit het leven van Christus zijn in de evangeliën daadwerkelijk vastgelegd in de vorm van concrete gebeurtenissen uit Zijn leven. Dat betekent dat we zeer beperkt zijn.

We zijn sterk in het voordeel als we in ons leven mentoren zoals Paulus hebben, die kon zeggen:

Volg mij na zoals ik Christus navolg.

1 KORINTHE 11:1

Niet omdat zij het beter kunnen dan wij. Ook zij zijn maar mensen en ook zij zien Jezus niet volmaakt. Maar als ze er al langer mee bezig zijn, en je kunt zien dat ze het consequent doen, dan is het nuttig voor je als je kunt zeggen: ‘Goed, ik ben een volgeling van Christus, maar ik heb heel veel geleerd over hoe Christus is door deze voorganger, of door deze oudere christelijke broeder of zuster die mijn mentor is geweest. Ik heb iets zichtbaars wat me helpt. Ik heb een levend, christelijk voorbeeld om na te volgen.’

Er is geen enkele reden waarom een oudere christen deze uitspraak niet zou kunnen doen. Ik zeg dit allemaal omdat zoveel mensen zich ongemakkelijk lijken te voelen bij het idee dat iemand zegt: ‘Volg mij gewoon na.’ Zelfs voorgangers die hebben gezegd: ‘Volg mij niet na’, beschouwen het als iets nederigs om dat te zeggen. Ze zouden zichzelf te hoogmoedig vinden als ze zeiden: ‘Volg mij na’, omdat dat suggereert: ‘Ik doe iets goed.’ Maar horen leiders niet iets goed te doen? Is een deel van de vereisten om een leider te zijn niet dat je het goed doet? Daarom ben jij uitgekozen en is iemand anders gepasseerd: omdat jij aan de vereisten voldoet. Daar gaan de vereisten voor oudsten over. Zoals ik al zei, zij leven eenvoudigweg het christelijke leven zoals christenen het horen te leven.

21

De verantwoordelijkheid van een rolmodel

De reden waarom oudsten zo horen te zijn, is dat mensen mentoren nodig hebben. Mensen hebben rolmodellen nodig. Paulus schrok er niet voor terug om zo'n rolmodel te zijn. Natuurlijk legt het een grote verantwoordelijkheid op je wanneer je jezelf zo aan jongere christenen presenteert, want je moet het echt goed doen. Als zij jou gaan navolgen en jij doet het verkeerd, dan zul jij er verantwoordelijk voor zijn dat zij het verkeerd doen. Als je vleselijk bent, verkeerde overtuigingen of een verkeerde ethiek hebt, of als je gehoorzaamheid wisselvallig is, dan zullen degenen die jou navolgen waarschijnlijk jouw voorbeeld als excuus gebruiken om hetzelfde te doen. Of ze kunnen werkelijk misleid worden en denken dat dit de juiste manier is om het te doen.

Daarom staat er in Jakobus, hoofdstuk 3, vers 1:

U moet niet allemaal leermeesters willen zijn, mijn broeders. U weet immers dat wij dan een strenger oordeel zullen ontvangen.

JAKOBUS 3:1

De mensen die vooraan staan en leidinggeven, zijn degenen over wie een zwaarder oordeel komt, omdat het invloed heeft op de manier waarop mensen hun leven leiden. Dat is waarschijnlijk de reden waarom veel mensen in leidinggevende posities die verantwoordelijkheid willen vermijden en zeggen: 'Volg mij niet.'

Maar Paulus vond dat niet erg. Hij vond het niet erg om de verantwoordelijkheid op zich te nemen een christelijk leven te leiden. Hij zou dat hoe dan ook doen. Zelfs als hij geen bijzondere verantwoordelijkheid had doordat mensen hem navolgden, was hij vastbesloten voor Christus te leven, en hij was daar behoorlijk goed in. Hij deed het beter dan de meesten, goed genoeg om te zeggen: 'Als je wilt weten hoe je voor Jezus moet leven, kijk dan gewoon naar de manier waarop ik het doe, want ik doe het met succes. Als je mijn voorbeeld volgt, zul je niet de verkeerde weg inslaan.'

22

Paulus roept gemeenten op hem na te volgen

Paulus zei dit op een aantal plaatsen. Niet alleen hier in 1 Korinthe 4:16, maar ook, zoals ik al zei, in 1 Korinthe 11:1, waar hij zei:

Wees navolgers van mij, zoals ik navolger van Christus ben.

1 KORINTHE 11:1

Ook in 1 Thessalonicenzen 1:6 en op een aantal andere plaatsen maakt Paulus duidelijk dat hij zijn eigen voorbeeld heel bewust presenteert als iets om na te volgen en te volgen. Hij zegt in 1 Thessalonicenzen 1:6:

Ook bent u navolgers geworden van ons en van de Heere, toen u het Woord aannam te midden van veel verdrukking, met blijdschap van de Heilige Geest,

1 THESSALONICENZEN 1:6

Ze werden volgelingen van hem en van de Heere. Als je zijn voorbeeld volgt en hij de Heere volgt, dan volg jij natuurlijk ook de Heere, alleen één stap verder naar achteren.

In 2 Thessalonicenzen 3:7 zegt hij:

Want u weet zelf hoe men ons behoort na te volgen. Wij hebben ons immers niet ongeregeld gedragen in uw midden

2 THESSALONICENZEN 3:7

Dat wil zeggen: ons navolgen.

Paulus had een baan. Niet omdat hij niet het gezag had om onderhouden te worden zonder te werken, maar omdat hij hun een goed voorbeeld wilde geven van wat zij moesten doen. Niet iedereen is een apostel. Niet iedereen heeft het recht door de gemeente onderhouden te worden. Daarom zullen de meeste mensen een baan moeten hebben. Hij redeneerde: 'Als de meeste van mijn schapen dat zullen moeten doen, dan

zal ik het als hun herder ook doen. Ik zal hun laten zien dat er niets onwaardigs of ongeestelijks aan is om een baan te hebben. Ik zal hun door mijn eigen gedrag een voorbeeld geven.'

In Filippenzen 3:17 zegt Paulus:

Wees met elkaar mijn navolgers, broeders, en houd het oog gericht op hen die zó wandelen, zoals u ons tot een voorbeeld hebt.

FILIPPENZEN 3:17

God gaf Paulus aan de gemeente als voorbeeld, in elk geval aan die gemeente, want zij kenden hem en zagen hem, net zoals de eerdere apostelen Jezus zagen. Die christenen in de eerste eeuw zagen Paulus.

23

Oudere christenen als levende voorbeelden

Wij zien Paulus niet duidelijker dan wij Jezus zien. Wij zien Paulus tegenwoordig op dezelfde manier als wij Jezus zien: hoofdzakelijk in de overgeleverde verslagen van zijn leven. Tegenwoordig hebben we levende voorbeelden nodig. Elke generatie heeft levende voorbeelden nodig, maar die zouden niet moeilijk te vinden moeten zijn. Iedereen die dertig tot veertig jaar met God heeft gewandeld, zou het inmiddels op de juiste manier moeten doen. In elk land dat het Evangelie al zo lang heeft als wij, zou er altijd een overvloed aan zulke mensen moeten zijn.

Iemand die zich in de eerste vijf of tien jaar van zijn christelijke leven bevindt, is misschien nog bezig de kinderziektes eruit te krijgen. En hoe oud we ook worden, er zullen altijd onvolkomenheden zijn. Maar op een plaats waar je christenen van zestig of zeventig jaar hebt, zou het niet al te moeilijk moeten zijn iemand te vinden die de Heere al vijftig jaar volgt. Laten we eerlijk zijn: zulke mensen zijn een geweldige hulpbron, als ze zich er in die vijftig jaar waarin ze de Heere volgden werkelijk op hebben toegelegd om steeds verder te gaan en de Heere echt te volgen. Als ze niet gewoon vijftig jaar lang de kerkbanken warm hebben gehouden en even vleselijk zijn

gebleven als altijd. Helaas doen sommige mensen dat. Ze blijven zo lang in de gemeente, maar worden nooit volwassen. Gelukkig zijn er mensen op hoge leeftijd — en ik heb er veel gekend — die tientallen jaren van het volgen van Christus achter de rug hebben en uitstekende voorbeelden zijn. We hebben hen nodig.

24

Geestelijke volwassenheid vraagt tijd

Ik sprak met iemand over voorgangers en over wat ik heb meegemaakt in sommige gemeenten waar ik ben geweest. Wanneer ze geen voorganger hadden en er een zochten, gaf de beroepingscommissie te kennen dat ze, indien mogelijk, graag een jonge voorganger wilden. Een jonge voorganger is, neem ik aan, in de ogen van de wereld aantrekkelijker. Hij zal jeugdiger en uitbundiger zijn en beter met de jongeren kunnen omgaan, of wat ze zich daar dan ook bij voorstellen. Daarom willen ze, indien mogelijk, een jonge voorganger. Niet al te jong. De meeste mensen willen geen voorganger die zo van de theologische opleiding komt. Ze hebben liever iemand die al een of twee gemeenten achter de rug heeft en een paar mislukkingen heeft meegemaakt, maar niet te veel, want dan wordt hij te oud. Op de een of andere manier heeft onze samenleving niet het respect voor ouderdom dat ze er volgens mij voor zou moeten hebben.

Ik dacht dat ik me daar op geen enkele manier in kon vinden. Als ik naar een gemeente ga, zou ik mezelf bijzonder gezegend vinden als ik in een gemeente kwam waar alle oudsten oude mannen waren — echt oud. Maar niet alleen oud. Alleen oud zijn is niet wat het verschil maakt. Het gaat erom dat ze oud en volwassen in het geloof zijn. Je kunt oud worden zonder volwassen te worden, maar je wordt niet volwassen zonder oud te worden, want volwassenheid kost tijd.

Toen we verhuisden, sloten we ons onmiddellijk bij een gemeente aan, ten dele omdat die gemeente ons had uitgenodigd om te komen. Maar één reden waarom we daarvoor kozen — anders zouden we het niet hebben gedaan — was dat deze gemeente enkele oudere mannen onder de oudsten had. We hadden lange tijd in gemeenten gezeten die leken op gemeenten van de Jesus People. Die gemeenten waren levendig en er gebeurde van alles, maar er waren weinig oude mensen. De oudsten waren mensen

zoals ik. Ik was in twee van die gemeenten oudste, in beide gevallen toen ik in de twintig was. In de tien jaar dat ik in de twintig was, ben ik op verschillende momenten in twee gemeenten oudste geweest. Ik werd een oudste genoemd. Tegenwoordig vind ik dat absurd, maar onder de Jesus People was het niet zo vreemd.

Er was een man die de leiding kreeg over een christelijk huis toen hij nog maar drie maanden in de Heere was, omdat er niemand beschikbaar was die langer christen was om die positie in te nemen. Maar nadat we enkele tientallen jaren van dat soort jeugdige gemeente-ervaring hadden doorgemaakt, ontstond in ons werkelijk het verlangen om in een gemeente te zijn die enkele echt oudere rolmodellen had, enkele werkelijk oudere heiligen die ervaren en wijs waren.

Zoals ik al zei, trok de gemeente die we na onze verhuizing bezochten ons onder meer aan vanwege enkele oudere gemeenteleden. Zij waren mennonitisch opgevoed en waren inmiddels op hoge leeftijd grootouders. Dat vonden we geweldig. Een paar maanden na onze komst zetten de jongere oudsten — van wie sommigen zelfs zonen van de oudere oudsten waren — de oudere mannen af. Ze gooiden hen eruit. De jonge oudsten, die in sommige gevallen jonger waren dan ik, gooiden de oude mannen eruit omdat de gemeente vooruitstrevender wilde worden en meer pit wilde. Ze besloten dat deze oude mannen een belemmering vormden omdat ze te ouderwets waren.

We hadden echt het gevoel dat ons iets was afgenomen. De gemeente had ons aangetrokken vanwege de volwassenheid die we onder de oudsten zagen. Maar de oudsten die volwassen waren, waren volwassen genoeg om niet voor hun eigen rechten op te komen. Ze werden het slachtoffer van het gekonkel van een jongere generatie leiders, die hen niet in de buurt wilde hebben omdat ze zulke behoudzuchtige dwarsliggers waren. Dat was voor ons een echte teleurstelling.

Het is moeilijk gemeenten te vinden met oudere mannen die rolmodellen zijn. Er zijn gemeenten die volop oude mannen hebben, maar niet al die gemeenten hebben ook maar één man die een goed rolmodel is. Zoals ik al zei: alleen maar oud worden betekent niet dat je volwassen wordt. In een cultureel klimaat zoals wij dat in dit deel van de wereld hebben, is het mogelijk dat het geloof van mensen nooit ernstig op de proef wordt gesteld.

25

Beproefd geloof bij belijders in de vroege kerk

Bedenk dat de gemeenten in de tweede, derde en vierde eeuw van de kerk vol zaten met mensen die ze belijders noemden. Een belijder was iemand die bijna een martelaar was. In tijden van vervolging, toen veel mensen de marteldood stierven, werden belijders doorgaans gearresteerd, gemarteld en mogelijk zelfs ter dood veroordeeld, maar om de een of andere reden werd hun vonnis niet voltrokken. Ze waren trouw gebleven zonder afvallig te worden.

Er was ook een hele groep mensen die afvalligen werden genoemd. Onder soortgelijke vervolging waren zij afvallig geworden van hun geloof en hadden ze de Heere verloochend. Maar na martelaar zijn was het op één na beste wat je in de vroege kerk kon zijn, wat ze een belijder noemden: iemand die vasthield aan zijn belijdenis van Christus, zelfs wanneer hij geconfronteerd werd met de marteldood, marteling en ander lijden.

Enzovoort. Het was niet hun schuld dat ze niet stierven. Het was gewoon de voorzienigheid van God. Ze overleefden, maar in de geest waren ze martelaren. In een tijd waarin de kerk vol zat met zulke belijders, zou het geestelijke klimaat heel anders zijn. Deze mensen hadden voor Christus de dood en marteling onder ogen gezien. Vergelijk dat met een gemeente waar sommigen al vijftig jaar behouden zijn — als ze werkelijk behouden zijn. Ik bedoel, ze zitten in elk geval al vijftig jaar in de gemeente, maar ze hebben nooit één offer gebracht voor het geloof. Dat hebben ze nooit hoeven doen. Ze zijn nooit bedreigd. Ze hebben in voorspoed en comfort geleefd en kinderen en kleinkinderen grootgebracht die ook in voorspoed en comfort leefden. En er is eigenlijk geen groei geweest, omdat er geen beproevingen zijn geweest.

26

Oudsten kiezen op geestelijkheid en voorbeeld

Alleen omdat een gemeente vol oude mannen zit, wil dat nog niet zeggen dat je goede rolmodellen zult hebben. Helaas worden veel oudsten in gemeenten tegenwoordig niet gekozen op grond van hun werkelijke geestelijkheid, maar op grond van hun succes in het bedrijfsleven of in de gemeenschap. Als er een rijke man in de gemeente is, zullen veel gemeenten zich haasten om die man lid te maken van de raad van oudsten. Het is een goede manier om te voorkomen dat hij de gemeente verlaat en om zijn geld in de gemeente te houden. Zonder al te cynisch te willen zijn: dit is in heel, heel veel gemeenten een feit.

Ik ben zelfs een vaste bezoeker geweest van een gemeente die een diaken had die men als diaken aanhield, ondanks het feit dat hij vrijmetselaar en alcoholist was. Iedereen wist het, maar hij was een gerespecteerd man in de gemeenschap en het was politiek gezien gunstig om hem in de diakenraad te hebben. Ik verzin dit niet zomaar. Het is verbazingwekkend.

Gelukkig is de gemeente die levende rolmodellen heeft bij wie het niet absurd klinkt om te zeggen:

Volg mij na zoals ik Christus navolg.

1 KORINTHE 11:1

want zij volgen Christus werkelijk na. Zo iemand is dan een levende mentor voor de jongere christenen. Zo presenteert Paulus zichzelf. Hij zegt in Filippenzen 3:17:

Broeders en zusters, volg samen mijn voorbeeld en let op de mensen die ook zo leven, met ons als voorbeeld.

Ook zegt hij in Filippenzen 4:9:

Wat u ook geleerd en ontvangen en gehoord en in mij gezien hebt, doe dat; en de God van de vrede zal met u zijn.

FILIPPENZEN 4:9

Wat je van mij hebt geleerd en ontvangen, en wat je in mij hebt gehoord en gezien, dat wil zeggen, in mijn leven, daar heb je naar geluisterd en dat heb je waargenomen. Doe dat. Volg dat na, en God zal aan jouw kant staan.

27

Timotheüs en de uitbreiding van de brief

Nu terug naar 1 Korinthe, hoofdstuk 4, vers 17:

Daarom heb ik Timotheüs naar u toe gestuurd, die mijn geliefde en trouwe zoon is in de Heere. Hij zal u in herinnering brengen mijn wegen, die in Christus zijn, zoals ik overal in elke gemeente onderwijs.

1 KORINTHE 4:17

Paulus was daar al een tijdje niet geweest. Hij had het gevoel dat het probleem misschien was dat ze vergaten hoe hij was. Ze moesten herinnerd worden aan zijn levenswijze in Christus. Misschien vervaagde tijdens zijn afwezigheid de duidelijke voorstelling van het voorbeeld van een christelijk leven dat hij hun had gegeven. Er waren immers andere leraren binnengekomen en andere rolmodellen langsgekomen die enige invloed hadden uitgeoefend. Daarom stuurde hij Timotheüs naar hen toe.

Om te beginnen volgde Timotheüs Paulus goed na. Timotheüs was een goede protegé, een goede discipel van Paulus, en daarom kon Timotheüs voor hen een levend en zichtbaar voorbeeld van al deze dingen zijn. Bovendien kon Timotheüs, die veel tijd met Paulus had doorgebracht, hen door zijn eigen voorbeeld of door het hun te vertellen herinneren aan wat ze bij eerdere gelegenheden in Paulus hadden gezien, maar misschien waren vergeten en waaraan ze herinnerd moesten worden.

Sommige mensen zijn van mening dat de vermelding hier in vers 17 dat Timotheüs wordt gestuurd, klinkt alsof Paulus de brief aan het afsluiten is. Commentatoren nemen over het algemeen zelfs aan dat Paulus van plan was de brief op dit punt af te sluiten. In hoofdstuk 5, vers 1, staat:

Men hoort algemeen dat er hoererij onder u voorkomt, en wel zo'n vorm van hoererij waarvan zelfs onder de heidenen geen sprake is, namelijk dat iemand de vrouw van zijn vader heeft.

1 KORINTHE 5:1

De plotselinge felheid van deze toon wijst erop dat hem, terwijl hij zijn brief aan het afsluiten was, een nieuw bericht bereikte dat hem schokte. Het ging over wangedrag in de gemeente, en hij moest de brief uitbreiden om op deze punten in te gaan.

We kunnen er niet zeker van zijn dat dit zo is, maar sommigen hebben de indruk gekregen dat Paulus in vers 17 tot en met 21 de brief nu begint af te ronden. Hij had gezegd wat hij wilde zeggen. Het probleem was verdeeldheid in de gemeente. Dat was het voornaamste, eigenlijk het enige probleem dat hij werkelijk wilde behandelen. Maar voordat hij deze brief op de post kon doen, kwam er een nieuw bericht. Dat kwam waarschijnlijk van de mensen die hij in 1 Korinthe 16 noemt: Stefanus, Fortunatus en Achaïcus. In hoofdstuk 16, vers 17, zegt hij:

En ik verblijd mij over de komst van Stefanus en Fortunatus en Achaïcus, want zij hebben aangevuld wat mij van uw kant nog ontbrak,

1 KORINTHE 16:17

Blijkbaar is deze groep, Stefanus, Fortunatus en Achaïcus, mogelijk aangekomen voordat Paulus zijn oorspronkelijke brief verstuurde. De eerste vier hoofdstukken zouden geschreven kunnen zijn als reactie op wat hij had vernomen van boodschappers uit het huisgezin van Chloë. Eerder, in hoofdstuk 1, vers 11, zegt hij:

Want mij is over u bekendgemaakt, mijn broeders, door de huisgenoten van Chloë, dat er ruzies onder u zijn.

1 KORINTHE 1:11

Het lijkt er dus op dat hij de brief begon te schrijven vanwege een bericht over de gemeente dat hij van mensen uit het huisgezin van Chloë had ontvangen. Maar aan het einde van de brief noemt hij mensen die naar hem toe zijn gekomen: Stefanus, Fortunatus en Achaïcus. Zij kunnen een andere groep zijn geweest, die ongeveer op het moment aankwam waarop hij het eerste gedeelte van zijn brief had voltooid. En hoofdstuk 5 slaat een nieuwe richting in. Zoals ik al zei, is een van de dingen waardoor mensen dat zijn gaan denken het feit dat hij op dit punt vermeldt dat hij Timotheüs stuurt, alsof hij de brief afsluit: Timotheüs komt naar jullie toe en hij zal jullie herinneren aan wat ik jullie in deze brief niet kan voorhouden.

28

Trots als een opgeblazen zelfbeeld

In hoofdstuk 4, vers 18, zegt hij:

Maar sommigen hebben zich heel gewichtig voorgedaan, alsof ik niet naar u toe zou komen.

1 KORINTHE 4:18

Trots. Hij heeft die uitdrukking eerder gebruikt, in hoofdstuk 4, vers 6. Hij zal haar later opnieuw gebruiken, in hoofdstuk 5, in hoofdstuk 8 en in hoofdstuk 13. De Engelse vertaling van de spreker gebruikt hier ‘puffed up’: ‘opgeblazen’, waar het Nederlandse citaat ‘zich heel gewichtig voorgedaan’ heeft. Opgeblazen, kunstmatig opgepompt. Iemand die opgeblazen is, zit vol lucht. Een ballon ziet er groot en stevig uit, maar dat

is hij in werkelijkheid niet. De ballon is slechts een dun stukje plastic. Wat hem groot maakt, is al die lucht die erin zit. Maar lucht heeft geen substantie. Het is ijl. Het is licht. Het is eigenlijk niets.

Zo is het ook met trots. In zijn eigen ogen is iemand groot en belangrijk, maar in werkelijkheid is hij net een ballon: opgeblazen. Hij zit vol lucht. Hij lijkt buitengewoon groot en belangrijk, maar alleen in zijn eigen ogen. In zijn eigen hoofd is hij misschien een legende. Maar zijn beeld van zichzelf is kunstmatig opgeblazen. Datgene waardoor hij zo groot lijkt, is net zo ijl en zonder substantie als de lucht zelf.

Er staat een verhaal in de fabels van Aesopus over een brulkikker die onder de indruk was toen hij een stier zag. De stier was groot en sterk, en de kikker dacht: 'Ik krijg hier nooit enig respect. Die stier, iedereen heeft respect voor hem. Niemand haalt iets bij hem uit. Hij is groot en sterk. Ik ben gewoon te klein. Dat is mijn probleem. Als ik respect wil, moet ik groot zijn.'

Dus begon hij zichzelf op te blazen. Hij begon zichzelf op te pompen. Hij werd groter en groter, totdat hij enorm was, zo groot als een basketbal. Hij ging maar door en blies zichzelf steeds verder op. Hij werd zo groot als een strandbal: een grote, dikke, ronde kikker, met zijn kleine pootjes die in vier richtingen uitstaken. Hij bleef maar doorgaan: 'Ik kom er wel. Ik kom er wel.' Zijn hele doel was om zich aan de toeschouwers te kunnen vertonen als iemand die groot was, net als die stier, en indrukwekkend, en zo wat respect te krijgen. Maar volgens de fabel barstte hij voordat hij zo groot was, en toen was hij niets meer. Hij was kunstmatig uitgegroot.

Zo zien veel mensen zichzelf. Dat is wat trots is. Het houdt altijd in dat je je beeld van jezelf kunstmatig opblaast met ontzettend veel lucht, en niet met iets wat werkelijk substantie heeft.

29

Tegenstanders ondermijnen Paulus' gezag

Sommige mensen hadden zichzelf opgeblazen. Er waren mensen die Paulus, denk ik, opzettelijk uitdaagden. Ze waren niet alleen vergeten hoe hij was en daardoor per ongeluk in andere patronen vervallen, maar ze daagden het patroon van Paulus

daadwerkelijk uit en zeiden dat het niet het juiste was. Apollos had het bij het rechte eind, niet Paulus. Of misschien was het niet de partij van Apollos. Misschien was het iemand anders. Maar er was iemand die de manier van Paulus minder aantrekkelijk vond. Zij brachten die in diskrediet en zeiden: 'Paulus komt toch niet terug. We moeten hier onze eigen weg vinden. We kunnen niet zomaar deze man Paulus volgen. Wie is hij eigenlijk? Hij is een Jood; wij zijn Grieken. In cultureel opzicht kan hij zich niet in ons verplaatsen. Misschien kende hij de waarheid over Jezus, maar hij komt niet terug en we hebben leiders uit onze eigen gelederen nodig.'

Of dit in 1 Korinthe nu op grote schaal gebeurde of niet, kunnen we niet met zekerheid zeggen. Daar zijn namelijk niet zoveel aanwijzingen voor als in 2 Korinthe. In 2 Korinthe is er veel bewijs dat er mensen in de gemeente van Korinthe waren die jaloers waren op het gezag van Paulus. Ze ondermijnden het apostolische gezag van Paulus, en sommigen van hen lijken zichzelf te hebben voorgedaan als apostelen die boven anderen stonden. Terwijl ze, wat Paulus betrof, niet eens echte apostelen waren.

Er staat een uitdrukking die een paar keer voorkomt in 2 Korinthe. In het Grieks betekent die 'superapostelen'. Wanneer Paulus zegt:

Want ik ben van mening dat ik in niets minder ben geweest dan de apostelen bij uitstek.

2 KORINTHE 11:5

dan geloven geleerden dat 'superapostelen' een sarcastische opmerking is die verwijst naar mensen in de gemeente van Korinthe die zichzelf naar voren schoven als apostelen die boven anderen stonden, boven Paulus.

Dat zij in de gemeente aanwezig waren toen Paulus 2 Korinthe schreef, lijkt niet ter discussie te staan. Of zij al in de gemeente waren ten tijde van 1 Korinthe, weten we niet zeker. Maar het lijkt waarschijnlijk dat die houding op zijn minst begon op te komen bij sommigen die zich tegen Paulus opbliezen en zeiden: 'Paulus is hier geweest. Hij heeft de gemeente een dienst bewezen. Maar dat was toen, en dit is nu. Paulus is weg. Hij komt niet terug. Wij moeten met onze tijd meegaan. We hebben

leiders die God ons hier in de gemeente gegeven heeft. Wij hebben net zoveel gezag als Paulus had. We hoeven het niet op de manier van Paulus te doen. Laten we het doen zoals wij het willen.'

30

Gods Koninkrijk vraagt meer dan mooie woorden

Paulus zegt dat er zulke mensen zijn. Zij blazen zich op in de gemeente,

Maar ik zal spoedig naar u toe komen, zo de Heere wil. En ik zal dan van hen die zich zo gewichtig hebben voorgedaan, niet de woorden leren kennen, maar de kracht. Want het Koninkrijk van God bestaat niet in woorden, maar in kracht.

1 KORINTHE 4:19-20

De strekking hiervan is dat degenen die tegen zijn werkwijze waren, mannen van woorden waren. Paulus was zelf niet slecht met woorden. Paulus was goed opgeleid. Hij was een man die met zalving, kracht en overtuiging kon spreken. Het feit dat hij met succes zoveel gemeenten stichtte, maakt duidelijk dat Paulus niet tekortschoot in zijn beheersing van de taal. Maar zoals hij aan het begin van hoofdstuk 2, in vers 4, duidelijk maakte, zegt hij:

En mijn spreken en mijn prediking bestonden niet in overtuigende woorden van menselijke wijsheid, maar in het betonen van geest en kracht,

1 KORINTHE 2:4

Er zijn veel mensen die welbespraakt zijn. Er zijn veel mensen die woorden op een doeltreffende manier aan elkaar kunnen rijgen, krachtige zinnen kunnen formuleren en met woorden een krachtige indruk kunnen maken. Sommigen van hen zijn misschien werkelijk gezalfde mensen. Paulus kon dat zelf ook en hij was werkelijk

gezalfd. Maar er zijn mensen die helemaal geen zalving hebben. Ze hoeven niet eens christen te zijn om welbespraakt te zijn. Veel Griekse redenaars waren geweldige sprekers, maar waren uiteraard niet eens behouden.

Het Koninkrijk van God bestaat uit meer dan alleen beheersing van de taal. Dat is wat hij zegt. Degenen die tegen Paulus waren en zich opbliezen, waren waarschijnlijk goede sprekers. Ze konden het christendom waarschijnlijk in een indrukwekkende retorische vorm gieten, waardoor zijzelf en wat zij predikten aanzien genoten in de gemeenschap. Dat deden ze bijzonder graag. Maar omdat Paulus bij zijn komst niet met indrukwekkende woorden kwam, schaamden deze mensen zich een beetje voor Paulus. Zij hechtten daar immers zoveel waarde aan en waren juist op die terreinen zo begaafd. Ze namen eenvoudigweg aan dat hij niet zou terugkomen. Ze gingen ervan uit dat zij het christendom in de ogen van de gemeenschap een respectabeler aanzien konden geven en door hun welsprekendheid de smaad van het kruis konden wegnemen.

31

De kracht van het Koninkrijk wordt zichtbaar

Paulus ontkent niet dat deze mannen misschien goed met woorden zijn. Maar hij zegt dat het Koninkrijk van God niet alleen maar gepraat is. Het is niet alleen maar welsprekendheid. Wanneer het Koninkrijk van God werkelijk komt, komt het met kracht. Jezus liet dat zien en zei het ook, toen Hij in Mattheüs 12, als ik het me goed herinner, een demon uitdreef uit een man die niet kon spreken en blind was. Toen de demon was uitgedreven, zag de blinde en sprak de stomme. Kracht. De mensen zeiden:

Dit is vast en zeker de Zoon van David, de Messias.

MATTHEÛS 12:23

Als reactie daarop zeiden de Farizeeën:

Nee, Hij drijft demonen uit door Beëlzebul.

MATTHEÛS 12:24

Jezus weerlegde hun woorden en zei:

En als de satan de satan uitdrijft, dan is hij tegen zichzelf verdeeld; hoe kan zijn rijk dan standhouden?

MATTHEÛS 12:26

Maar Hij zei:

Hij spreekt over het uitdrijven van demonen door de kracht van God: ‘door de vinger van God’, zoals Lukas zegt, of ‘door de Geest van God’, zoals Mattheüs zegt.

Als Ik door de Geest van God demonen uitdrijf, dan is het Koninkrijk van God bij u gekomen.

MATTHEÛS 12:28

Wat Hij zegt, is dat dit machtsvertoon — het uitdrijven van deze demonen, het herstellen van het gezichtsvermogen van blinden, enzovoort — een vertoon is van de kracht van het Koninkrijk van God. Het Koninkrijk van God is met kracht gekomen. Wanneer het Koninkrijk van God komt, wordt de boodschap beslist in woorden uitgedrukt, maar de kracht komt ook op andere manieren tot uiting, door bovennatuurlijke gevolgen.

Paulus wist hoe hij woorden moest gebruiken, maar iedereen kan woorden gebruiken. Niet iedereen kan dat; sommige mensen kunnen niet goed met woorden omgaan. Maar mensen die niet behouden zijn, kunnen dat soms wel. Als het bijvoorbeeld gaat om welsprekendheid, steken christelijke predikers niet duidelijk boven niet-christelijke redenaars uit. Maar er is wel een duidelijk verschil tussen een gezalfde man die tekenen en wonderen kan verrichten in de Naam van Jezus, en iemand die zulke dingen niet kan doen.

Dat is in wezen wat Paulus zegt. Deze mensen halen mij naar beneden. Ze denken dat ik het niet in huis heb. Ze denken dat zij een betere werkwijze hebben, terwijl ze alleen maar gepraat hebben. Het enige wat ze hebben, is hun spreekvaardigheid. Het Koninkrijk van God bestaat uit meer dan dat. Het bestaat niet alleen uit woorden. Het is niet alleen gepraat. Het is kracht. Ik zal komen en die kracht laten zien. Als je je

afvraagt of je mijn voorbeeld en mijn koers moet volgen, of die van deze andere mensen, wacht dan maar tot ik er ben. Ik zal je kracht laten zien, en dan kun je beslissen wie het werkelijk in huis heeft.

32

De roede als vaderlijke terechtwijzing

Dan zegt hij in vers 21:

Wat wilt u? Moet ik met de roede naar u toe komen, of in liefde en in een geest van zachtmoedigheid?

1 KORINTHE 4:21

Paulus lijkt hier een dreigement te uiten dat misschien wat anders klinkt dan wat ik eerder zei. Ik zei toen dat zijn opvatting van gezag niet inhield dat hij op een overheersende, autoritaire manier over mensen heerste, maar dat het om dienstbaarheid ging. Hier spreekt hij erover dat met een roede komen een van de mogelijkheden is.

Dat lijkt op een ouder of een slaveneigenaar die een brutaal, ongehoorzaam kind of een brutale, ongehoorzame slaaf met een roede straft.

Paulus zegt: 'Ik bevind me in de positie om dit te doen. Als het nodig is, kom ik met een roede. Dat doe ik liever niet. Ik kom liever in een geest van zachtmoedigheid. Dat past meer bij mijn manier van doen. Maar wat willen jullie? Ik neem aan dat jullie daarover zullen moeten beslissen. Als jullie jezelf corrigeren, kan ik zachtmoedig komen. Als jullie deze zaak niet op orde brengen, zal ik haar op orde moeten brengen wanneer ik kom.'

Is dat van Paulus niet tamelijk autoritair? Zoals ik nog niet zo lang geleden in een eerdere bijeenkomst heb aangegeven, zegt Paulus in 2 Korinthe 1:24:

Niet dat wij heersen over uw geloof, maar wij zijn medearbeiders aan uw blijdschap, want u staat vast door het geloof.

2 KORINTHE 1:24

Paulus zag zichzelf niet als iemand die over hen heerste, hoewel hij zonder enige twijfel als apostel een ambt van waardigheid en gezag in het lichaam van Christus bekleedde. Toch oefende hij zijn gezag uit als helper en dienaar. Over het algemeen was het niet zijn manier om met een roede te komen.

Maar hij had eerder, in vers 15, gezegd, en hier zet hij die beeldspraak voort:

Want al had u tienduizend leermeesters in Christus, daarmee hebt u nog niet vele vaders: in Christus Jezus heb ik u immers door het Evangelie verwekt.

1 KORINTHE 4:15

Als kinderen zichzelf niet corrigeren, dan is het aan hun vader, aan een ouder, om dat te doen. Paulus klinkt misschien alsof hij hier hardhandig gaat optreden wanneer hij zegt:

Moet ik met een stok komen?

Maar hij spreekt er niet over dat hij met een letterlijke roede zal komen en mensen letterlijk in elkaar zal slaan. Hij spreekt erover dat hij zal komen met terechtwijzingen, dat hij hen beschaamd zal maken en hun gedrag openlijk zal afkeuren.

Het is al beschamend genoeg om van hem een brief met zo'n terechtwijzing te krijgen, maar het zou nog beschamender zijn als hij daar persoonlijk was, hen in de ogen keek en hun vertelde hoezeer ze verkeerd bezig waren. Dat is de roede waarover hij spreekt, de tucht waarover hij spreekt. Die tucht zou hij uitoefenen door zijn prediking, aansporingen en terechtwijzingen, en niet door autoritair lichamelijk geweld.

Paulus heeft er geen bezwaar tegen gezag uit te oefenen als hij in wezen optreedt in de persoon van Christus. Vooral apostelen bevonden zich in de positie om dat te kunnen doen, want dat is wat apostelschap betekent: iemand die gezonden is om in de plaats van Christus op te treden. Daarom spreekt Paulus vaak streng en zegt hij de dingen die Christus Zelf tegen deze mensen zou moeten zeggen, al druist dat in tegen zijn voorkeuren en zijn aard. Niemand is beter bevoegd om het te zeggen dan een apostel.

Tegelijkertijd koos Paulus er niet voor en gaf hij er niet de voorkeur aan om autoritair te zijn, zoals hij op een aantal plaatsen duidelijk maakt. Maar hij zal zijn verantwoordelijkheid op dit gebied evenmin verwaarlozen. Als zijn kinderen afdwalen, moet hij doen wat Christus zou doen. Wat deed Christus toen Hij kwam en de geldwisselaars in de tempel aantrof?

En nadat Hij een gesel van touwen gemaakt had, dreef Hij ze allen de tempel uit, ook de schapen en de runderen. En het geld van de wisselaars wierp Hij op de grond en de tafels keerde Hij om.

JOHANNES 2:15

Dat is het soort optreden waartoe Paulus, als vertegenwoordiger van Christus in de gemeente, zou moeten overgaan als hij wangedrag, arrogantie, verdorvenheid enzovoort aantrof. Hij zou binnen moeten komen en orde op zaken moeten stellen. Dat is wat hij dreigt te doen als zij zelf geen orde op zaken stellen.

33

Paulus' moeizame verhouding met Korinthe

Maar hij zou veel liever op de andere manier komen, in liefde en in een geest van zachtmoedigheid. We weten natuurlijk niet hoe hij kwam, want na het schrijven van deze brief lezen we nergens dat hij daar ooit nog heen ging. Maar wanneer we bij 2 Korinthe komen, kunnen we daaruit opmaken dat Paulus een stormachtige verhouding met deze gemeente had, althans misschien niet vanaf het begin. Toen hij

de gemeente voor het eerst stichtte, bracht hij daar achttien maanden door. We lezen niet dat er gedurende het anderhalve jaar dat hij daar woonde problemen waren tussen hem en de gemeenteleden.

Maar het lijkt erop — en ik weet niet in welke mate Apollos hiervoor de aanzet gaf — dat Apollos niets kwaads tegen Paulus voorhad. Ik denk dat ze bevriend waren. Ik denk dat ze tot op zekere hoogte misschien volgens verschillende opvattingen te werk gingen, maar volgens mij was er tussen hen helemaal geen vijandigheid. Mogelijk opende Apollos de deur voor kritiek op Paulus, ook op andere punten. Hij liet mensen namelijk beseffen dat er andere manieren waren om dingen te doen dan de manier waarop Paulus ze deed. Dat zei hij niet met zoveel woorden, maar hij liet het zien. Uiteindelijk kreeg Paulus in zijn verhouding met die gemeente werkelijk een aantal ernstige problemen.

Dat komt in 2 Korinthe veel duidelijker naar voren dan in deze brief. Maar aan het einde van hoofdstuk 4 is hier al iets van te merken. Daar zegt hij dat sommige mensen opgeblazen zijn. Ze gedragen zich op een manier waarop ze zich niet zouden gedragen als ze verwachtten dat hij zou komen. Wanneer hij komt, kan hij de leiding nemen. Hij kan orde op zaken stellen, en dat zal hij ook doen als dat nodig is. Hun opgeblazen gedrag is hoe mensen zich zouden gedragen als hij niet zou komen. Maar hij komt wel. Als de Heere het wil, zal hij naar hen toe komen. Dan zullen ze de woorden van deze mensen onderzoeken, en hun kracht, als ze die al hebben. Zo nodig zal hij met de tuchtroede moeten komen en orde op zaken moeten stellen.

Dat is het einde van hoofdstuk 4. In bepaalde opzichten verandert de hele sfeer van de brief bij hoofdstuk 5. Daar begint Paulus zijn verontwaardiging te uiten over bepaalde afschuwelijke dingen die in de gemeente gebeurden en die niet zo zouden mogen zijn.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Korinthe 4:6
- 1 Korinthe 4:7
- 1 Korinthe 3:21-22

- 1 Korinthe 4:8
- 1 Korinthe 4:9-13
- Openbaring 3:21
- 2 Timotheüs 2:12
- 1 Korinthe 4:16
- Filippenzen 4:11-12
- Mattheüs 6:31
- Mattheüs 6:32-33
- 1 Korinthe 4:10
- 1 Korinthe 4:11-12
- 1 Korinthe 9:1-6
- 1 Korinthe 9:7
- 1 Korinthe 9:9
- 1 Korinthe 9:11-12
- 1 Thessalonicenzen 2:6-8
- 1 Thessalonicenzen 2:9
- 1 Korinthe 4:12
- Mattheüs 5:39-45
- 1 Korinthe 4:13
- 1 Korinthe 4:9
- 1 Korinthe 4:14-16
- 1 Korinthe 11:1
- 2 Korinthe 5:7
- 1 Petrus 1:8
- Mattheüs 13:16-17
- Jakobus 3:1
- 1 Thessalonicenzen 1:6
- 2 Thessalonicenzen 3:7
- Filippenzen 3:17
- Filippenzen 4:9
- 1 Korinthe 4:17
- 1 Korinthe 5:1
- 1 Korinthe 16:17
- 1 Korinthe 1:11

- 1 Korinthe 4:18
- 2 Korinthe 11:5
- 1 Korinthe 4:19-20
- 1 Korinthe 2:4
- Mattheüs 12:23
- Mattheüs 12:24
- Mattheüs 12:26
- Mattheüs 12:28
- 1 Korinthe 4:21
- 2 Korinthe 1:24
- 1 Korinthe 4:15
- Johannes 2:15

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.